

Dagbog 12

For perioden 1997 – 1999.
Ventetiden og turen til Thailand

Forord

Denne dagbog er min tolvte dagbog der beskriver ventetiden og min anden tur med Atchara til Thailand, og hvor vi fik Casper med til Danmark.

Der kan forekomme udtalelser der måske nok er lidt hårde, men det er de tanker jeg havde om denne periode og de mennesker jeg var omgivet af.

Denne dagbog er ikke tiltænkt for at skade nogen, men mere for at fortælle om mit liv og oplevelser.

Der er episoder og oplevelser jeg har valgt ikke at videregive, da disse måske sårer mere end de gavner – både for mig selv, men så sandelig også overfor de involverede parter.

God fornøjelse med læsningen!

Kaj Heydt Jørgensen

**Dagbog for perioden 23. juni – 22. juli 1997 i Thailand.
Copyright © Kaj Heydt Jørgensen, Sdr. Felding, Danmark.**

Indholdsfortegnelse

- 1997 Vi flytter ind på Fruerbyvej**
- 1998 Atchara og jeg tager til Bornholm i 3 uger**
- 1998 Ser strandede hvaler på Rømø**
- 1998 Skiferie i Sälen i Sverige**
- 1998 Jeg laver en kæmpe entreprenør opgave i haven**
- 1999 Skiferie til Lillehammer i Norge**
- 1999 Vi adopterer Casper**
- 1999 Atchara's 30 års fødselsdag samt Casper's barnedåb**

Godt ankommen hjem fra Thailand begyndte dagligdagen så småt at fungere igen. Vi havde mange ting der skulle ordnes.

Først og fremmest stod vi for at skulle flytte i hus i Sdr. Felding, og det betød at vi skulle have pakket de sidste ting i kasser. Vi skulle have fremkaldt alle vores billeder, og dem var der mange af. Når så alt dette var på plads skulle vi til at ordne papirerne vedr. Gosin. Så jeg fornemmede at det ville blive et hektisk efterår.

Første august skulle vi overtage huset. Men dagen før fik vi nøglen til huset, så Atchara og jeg lånte en bil fra BFC for så kunne vi flytte alle papkasserne og ting der havde let ved at gå i stykker.

Da vi kom indenfor i vores nye hjem, fik vi lidt at et chok. Det pæne hus vi engang havde set for 3 måneder siden, havde taget sig en grim drejning.

Væggene lignede jeg ved ikke hvad og der var møg beskidt over det hele. Jeg kunne se at det hele ville kræve en gang vask samt en gang maling inden vi kunne begynde at flytte på plads.

Jeg kontaktede derfor min mor for at se om hun kunne hjælpe os, og det kunne hun allerede dagen efter. Så det passede jo fint.

Dagen efter havde jeg lejet en flytte bil fra Herning, og efter hjemkomst til Sunds startede Atchara og jeg straks med at flytte ud af lejligheden. Op ad formiddagen ankom Erik og Pia som ville hjælpe os med at flytte det hele fra Sunds til Sdr. Felding.

Da flytte bilen var propfuld gik turen mod Sdr. Felding. Vi kunne lige have det hele. Vel ankommen til Sdr. Felding fik vi pakket ud og så gik turen mod Herning igen. Erik og jeg skulle hente de nye møbler vi havde bestilt. Da dette også var klaret afleverede jeg lastbilen og fik hentet maling til hele huset.

Ved hjemkomst var mor ankommet, så det passede jo fint. Ib og Senuan var også ankommet. De havde en ny fryseboks samt vaskemaskine med til os.

Efter en lang weekend og hård indsats fra min mor, blev vi endelig færdig indendørs i hvert fald. Nu manglede vi bare det udenfor, som vi i den følgende periode gik i krig med.

De efterfølgende weekender hjalp mor og far os meget. Vi fik ordnet taget de steder hvor der var revnede tag plader og hvor muren trængte til en fuge.

Far fik klippet hækken ud til vejen, så den nu også tog sig pæn ud.

Allerede den anden weekend skulle vi til garagefest på Fruerbyvej. Det var en dejlig måde at møde nye naboer på. I løbet af aftenen måtte jeg lige hjem og hente en Thai Whisky. Det ville jeg godt ofre denne aften. Jeg blev godt fuld, men havde haft en dejlig aften.

Efterhånden begyndte vi så småt at tænke på papirerne til Gosin, og få styring på hvad vi havde og hvad vi manglede. Jeg kontaktede derefter Statsamtet for at høre hvordan vi kom videre, og de sendte straks en ansøgning til os.

Men nu havde vi et nyt problem. Alle papirerne skulle oversættes til dansk eller engelsk, hvilket kommunen skulle være behjælpelig med, fik vi at vide.

Jeg kontaktede Aaskov kommune for at få anvist en autoriseret translatør. Men det kunne de ikke, og vi fik en snak frem og tilbage. Til sidst spurgte jeg om jeg ikke måtte bruge translatøren som Sprogskolen i Tjørring brugte, og det var der ingenting i vejen med.

Via Sprogskolen kom jeg i kontakt med Ubol Jensen, Bregnevej 20, 8700 Horsens
Tlf.: 75??????, som meget gerne ville hjælpe os.

Inden hun kunne afgive en pris til os ville hun gerne lige se dokumenterne. Så vi sendte straks det hele til Horsens, og få dage efter var igen i kontakt med hende. Hun ville have 1000,- kr. for at oversætte det hele, og det var der ikke noget at sige noget til. Vi skulle regne med ca. 14 dages leveringstid.

Midt i august besluttede jeg mig for at kontakte vores lokale VVS mand. Den ene vandhane virkede som om den var fuldstændig stoppet. Og ganske rigtigt. Inde midt i vandhanen sad der en stor sten. Ja nu virkede vandhanen da igen, men samtidig fik vi et nyt problem.

Stophanen udenfor dryppede, så jeg kontaktede vandværket, så de kunne komme og se på skaden, da VVS manden mente at det var på den "rigtige" side skaden var sket. Men nej. Vandværket havde en stophane ude midt i gårdspladsen, så skaden var sket for min regning.

Det endte med at vi gravede hele gårdspladsen og vejen op. Nu skulle der være en ende med de dårlige rør på vores vej, og da vi alligevel skulle til at grave, kunne vandværket ligeså godt få udskiftet det der skulle udskiftes, så vi ikke skulle i gang igen på et senere tidspunkt.

Samtidig fik vi vores stophane lagt ind i huset sammen med fjernvarmen. Så slap vi da fremover for at skulle aflæse vandforbruget udenfor. Det hele tog en lille uge og så var det klaret.

Nu manglede vi kun at få lagt fliserne på plads igen.

Til dette formål skulle jeg bruge en masse sand, som jeg hentede hos Minna's bror, Knud. Vi fik lagt fliserne og samtidig fik jeg lagt fliser hele vejen ned til garagen, hvilket min far hjalp mig med.

Naboens søn Tobias var også en flittig hjælper.

Midt i september engang kom papirerne retur fra Ubol. Hun havde oversat dem til dansk, hvilket var gjort nydeligt.

Nu kunne vi gå i gang med selve ansøgningen til Statsamtet og kun vente og håbe på det bedste.

I mit brev til statsamtet skrev jeg følgende begrundelse for adoptionsansøgningen:

I Juni 1997 rejste min familie (mor, far, søster og kæreste) samt selvfølgelig Atchara og jeg til Thailand for at besøge Atchara's familie i Bandan i kommunedistriktet Bamnet Narong, Chaiyaphum uvidende om hvad der var sket i familien.

Ved ankomst til Bangkok, opdager Atchara at der er problemer i familien. Se medsendte side 5 og side 7 fra min dagbog.

Atchara's bror Samruay Saengrit døde den 15/5-97 kl. 12.00 i Ayutthaya og efterlod konen Budpa på 23 år og sønnen Gosin Saengrit på 1½ år.

Gosin bliver i dag passet skiftevis hos Atchara's mor og Atchara's moster Tun, da moderen Budpa bor og lever i Bangkok hos hendes forældre i en forstad til Bangkok i en fabrikslejlighed under trange kår.

På et meget tidligt tidspunkt blev Atchara og jeg spurgt om vi ikke kunne tænke os at tage Gosin med til Danmark og efter at have snakket tingene igennem med moderen Budpa og hendes forældre og resten af Atchara's nærmeste familie, besluttede Atchara og jeg os for, at vi meget gerne ville adoptere ham.

For at være helt sikker på at Budpa, virkelig ønskede at bortadoptere sønnen Gosin til Atchara og jeg, kørte Atchara og jeg en ekstra gang ind til Bangkok, for at snakke alene med hende om tingene. Hun ville meget gerne give os drengen Gosin.

Atchara og jeg er begge utrolige glade for børn, men har som det ser ud, problemer med selv at få børn, og synes det ville være alle tiders at adoptere broderens søn.

Vi vil først og fremmest derved glæde os selv, dernæst vil vi glæde og aflaste Atchara's mor og far samt moster og sidst men ikke mindst vil det glæde moderen Budpa, at drengen får en normal opvækst.

Som noget vi ikke forstår i Danmark, vil det glæde broderen Samruay at hans søn Gosin får en god opvækst hos hans søster. Atchara kommer fra en meget Buddha troende familie, hvor Buddha er en del af hverdagen i Bandan. Samruay nåede inden han døde at leve som munk.

Omkring 1. oktober rejste vi til Bornholm, hvor jeg skulle arbejde den næste måned. Vi skulle bo i Allinge-Sandvig hos Dansk Folkeferie i en lejlighed.

Men forinden skulle Atchara's opholdstilladelse lige forlænges. Vi fik afleveret passet og skrevet ansøgningen, og kunne så kun vente på at den kom.

Vi havde en dejlig tid på Bornholm, selvom Atchara ind i mellem kedede sig. Vi så alt det der er at se på Bornholm, og fik masser af fisk.

Vi var ude og spise op til mange gange, og Atchara havde når jeg var hjemme, en rigtig god oplevelse på Bornholm.

En af de meget sjove oplevelser vi havde, var at vi ville ud og se rokkestenen, hvilket jeg også fik fortalt Atchara. Efter at vi havde gået jeg ved ikke hvor langt, og igennem vand og mudder, ankom vi til rokkestenen. Jeg sagde til Atchara, nu var vi der, og hun spurgte, hvad er det så vi skal se her:

Jeg fortalte at det var den store sten. Og så udbrød hun: Er vi gået så langt bare for at se en dum sten, hvilket jeg kun kunne bekræfte. Denne episode gav efterfølgende mange smil.

Men efter ca. 1 måned var det tid til at tage hjem igen til Sdr. Felding. Nu savnede vi også vores "lille" hjem.

Hvad posten angik, havde vi løbende fået besked fra Bent og Nitaya, hvad der lå til os. Bl.a. lå der et anbefalet brev til os fra Udlændingestyrelsen.

Jeg havde fra Bornholm fået posthuset til at ligge brevet til side, da vi ikke kunne nå at hente det før udløbsdatoen for afhentning var udløbet.

Det var Atchara's opholdstilladelse.

Ganske kort tid efter hjemkomst havde vi, hjemme hos selv, et 3 timers langt møde med Torsten Skjernov fra Rinkjøbing Amt, og dermed var adoptionsansøgningen for alvor sat i gang.

Efter det første møde skulle vi have foretaget en grundig lægeundersøgelse. Amtet ville informere lægen herom, og så skulle vi fremskaffe nogle dokumenter fra kommunen, som jeg ikke engang vidste eksisterede. Det ene var en skatteattest, og den anden en bopælsattest.

I løbet af efteråret var vi på Rømø for at se de strandede hvaler. Der var strandet omkring 8 hvaler på Rømø. Vejret var uhyggeligt koldt, og det blæste det meste af en pelikan. Hvis man kom på den forkerte side af hvalerne lugtede det helt forfærdelig, da de var begyndt at gå i forrådnelse.

Vi fik i løbet af efteråret ordnet alle de papirer og lægeattester som amtet og statsamtet behøvede for at vi kunne komme videre med adoptionen.

Alt dette blev ordnet før vi på ny havde møde med amtet. Mødet havde vi i januar måned 1998. Derefter kunne vi kun vente igen.

I medens brugte vi ventetiden til en lille skiferie i Sverige, hvor Atchara for første gang skulle stå på ski. Vi havde en forrygende uge og til sidst havde Atchara fået godt fat i at stå på ski.

Men inden vi kunne komme på skiferie havde jeg haft fat i både den norske og den svenske ambassade for at få visum til Atchara. Vi skulle nemlig rejse igennem Norge for at komme til vores skisportssted i Sverige.

I løbet af hele vinteren var Atchara en god varmemester, der sørgede for at stuen altid var dejlig varm, når jeg kom hjem. Vores brændeovn blev flittig benyttet.

I marts måned lejede vi en container så vi kunne komme af med alt skrald der lå ude bagved i haven.

Jeg lejede den sammen med naboen, da han havde mange træer, der også skulle fjernes.

I det tidlige forår købte jeg mig en mos fjerner da vor græsplæne indeholdt mere mos end græs. Det var en sej omgang, men langt om længe fik jeg fjernet det meste, hvilket betød at græsplænen kom til at se noget bart ud.

Jeg fik sået nyt græs, givet kalk og gødning og sidst men ikke mindst gift mod ukrudtet.

Samtidig startede vi med at grave ud nede ved bækken. Jeg ville have fjernet skråningen og i stedet for have det i terrasse form. Projektet var kæmpestort, da jeg ville gøre det hele selv, uden brug af maskiner.

Mine arbejdsredskaber var en lille have trillebør, en skovl og en total opslidt spade.

Jeg startede med at få lavet en bro, så jeg kunne komme af med jorden. Broen var en gammel radiator, som jeg købte hos produkthandleren i Herning for 150,- kr.

Derefter begyndte det store slid, med at få kørt jorden væk. Der var mange der hjalp lidt til. Blandt andet kan nævnes:

Atchara, Bent og Nitaya, Tobias, Maiken, Asbjørn.

Ca. omkring april – maj fik vi fra den danske ambassade i Bangkok, at vide at moderen til Gosin skulle underskrive en erklæring om at hun ville give afkald på ham. Og så begyndte problemerne.

Atchara's mor og Mæo tog til Bangkok for at finde hende, men det var nemmere sagt end gjort. Hun var som sunket i jorden, men de vidste hvor hendes forældre boede, så dem kontaktede de.

Gosin's mormor ville ikke fortælle hvor moderen opholdt sig, hun ville have penge for at fortælle dette, og med denne meddelelse tog Atchara's mor og Mæo tilbage til Bandan, uden at de var kommet tættere på moderen.

Atchara havde i den følgende periode en ganske god "telefon trafik" med Thailand, og vi meddelte dem at vi ikke ville "købe" Gosin, men gerne adoptere ham, og hvis de fastholdt kravet om penge ville jeg prompte droppe adoptionen.

Dette fik åbenbart mormoderen til at skifte mening og Atchara's mor og Mæo fik kontakt med moderen og sammen tog de ind til den danske ambassade for at få ordnet papirerne.

Alt dette havde taget godt og vel 1½ måned for ingen alverdens nytte og en kæmpe telefon regning.

Ja, så kunne vi igen kun vente, og jeg kunne godt begynde at fornemme, at vi i hvert fald ikke kom til Thailand denne sommer, men vi måtte håbe på at vi kunne hente ham i julen.

I maj måned begyndt mit store projekt at tage form. Vi havde fået gravet al jorden væk, ca. 25 m³ og var så småt begyndt på at sætte murene op.

Til hele murerarbejdet hjalp Bent mig.

Vi brugte 450 sokkel sten og 18 sække cement + ca. 8 m³ sand, som jeg havde hentet hos Minna's bror i Grønbjerg.

Alt sammen blev kørt ned til "skråningen" i min lille have trillebør. Og den holdt til det hele.

Til sidst kørte vi 2 slags grus på, ca. 6 m³, hvilket min far hjalp med. Nu manglede jeg kun at få lagt fliser på selve terrassen, hvilket jeg også fik klaret, og dermed var vores projekt endelig færdig.

Det hele havde kostet ca. 7.000,- kr.

Den ene søndag var Atchara taget om til bageren for hente rundstykker, da Bent og jeg var startet tidlig med at mure igen. Lige netop denne søndag var der kristen festival i Sdr. Felding og havde tiltrukket utrolig mange mennesker.

Da Atchara var kommet hjem fra bageren og vi sad ved bordet, sagde hun pludselig:
Jeg mødte Jesus omme ved bageren!

Denne bemærkning fik Bent og mig til fuldstændig at gå i "koma". Bent havde netop indtaget en bid rundstykke og kaffe, men det kom ud igen. Det tog et lille stykke tid før vi var kommet os igen.

Atchara havde ment, at hun havde set mange af de kristne mennesker omme ved bageren.

Medens murerarbejdet var på sit højeste kunne Bent og jeg nemt klare en kasse øl på 2 dage. Det var enormt varmt de dage det stod på, ja faktisk de eneste solskinsdage hele denne sommer.

I juni måned fik Atchara arbejde hos Reinholdt & Co. i Sandet, hvor hun skulle arbejde med fisk, og jeg tror at hun hurtig kunne lide arbejdet og arbejdsmiljøet. Hun var i hvert fald blevet accepteret at dem alle lige med det samme.

Så den sommerferie vi havde glædet os til, var ligesom udsat, indtil vi hørte nærmere. Vi regnede med at kunne tage vores "sommerferie" i december måned.

I starten af juli blev vi kontaktet af Statsamtet. Vi skulle fremsende alle de originale papirer som vedrørte Atchara og hendes familie. Og så nåede samtalerne med Thailand igen skyhøjder.

Atchara's forældre blev nødt til at fremsende alle de officielle papirer de havde og så håbe på at de ikke blev væk eller gik tabt.

Først fik vi nogle papirer, men det var ikke nok, og så sendte de igen. Så i begyndelsen af august var det lykkedes at fremskaffe de papirer der nu engang eksisterede. Vi manglede en fødselsattest på Atchara, hvilket jeg fik forklaret, og i stedet for medsendte vi Atchara's ID-kort.

Efter at det hele var afsendt anbefalet til Statsamtet igen, fik vi kort tid efter brev fra dem, hvori de bad om en skriftlig tilladelse, for Udenrigsministeriet, til at sende det hele til Ambassaden i Bangkok.
Og den fik de med det samme.

Den 2. august 1998 var vi til barnedåb hos Dennis hvor vi begge to stod fadder. Dåben foregik i Sønder Felding Kirke.

Den 14. august 1998 var vi til Pia og Erik's bryllup samt Natasja's barnedåb i Skrydstrup.

I august måned købte vi en lille hundehvalp, en dejlig han schæfer, som fik navnet King. Jeg skulle nemlig det meste af august og september og måske oktober arbejde på en kæmpe opgave for BFC. Jeg arbejdede mere i København end jeg gjorde derhjemme og på et tidspunkt voldte det store problemer, da Atchara skulle være alene hjemme.

Så heldigvis var hunden der, så huset ikke var helt tomt, når hun kom hjem fra arbejde.

Jeg fik bygget et dejligt hundehus samt en hundegård til King, hvor han skulle gå, når vi ikke var hjemme.

I oktober måned var vi til firmafest hos Reinholdt, som blev afholdt i Legoland i Billund. Vi havde en forrygende aften som startede i selve Legoland og derefter var der spisning på Hotel Legoland.
En dejlig aften med fuld knald på.

Den 5. oktober befandt jeg mig på et kedeligt hotel værelse i København, og det på vores bryllupsdag. Jeg havde heldigvis fået bestilt en stor buket blomster hos blomsterhandleren i Sønder Felding, som hun lovede at aflevere til Atchara. Det hjalp lidt på humøret da jeg senere på aftenen ringede hjem til hende.

Omkring 1. december begyndte vi at blive lidt urolige, da vi endnu ikke havde hørt fra myndighederne.

Jeg begyndte derfor selv at forhøre mig. Jeg startede med at ringe til Statsamtet, men blev henvist til Civilretsdirektoratet. De sagde at de afventede besked, men kunne ikke se hvorfra.

Nu var jeg sten sikker på at tingene lå på Ambassaden i Thailand. Jeg kontaktede derfor Ambassaden, og ganske rigtig. Der lå sagen.

De forklarede at der var problemer med kommunen i Ayutthaya, hvor Dae døde. De skulle bekræfte at dødsattesten var original, hvilket de ikke kunne forstå. Ambassaden havde gentagne gange rykket for denne bekræftelse.

Jeg fik besked på, at jeg kun kunne afvente.

Nu vidste vi at juleferien til Thailand også var gået i vasken, i stedet for meldte vi os til skiferien sammen med skiholdet fra Aalborg. Turen skulle i marts måned gå til Lille Hammer i Norge.

King voksede og voksede og var en dejlig og pragtfuld hund. Hver aften uanset vejret gik vi en dejlig lang tur.

Juleaften blev holdt hjemme i Sdr. Felding, hvor Atchara og jeg hyggede os alene. Aftensmaden eller nærmere sovsen blev lidt af en fiasko. Så det endte med at jeg lavede en klassisk god sovs.

Grunden til at vi ikke tog hjem sammen med de andre, var at det ville blive for "vildt" at tage King med ned til min mor og far en juleaften, hvor Britta og Erik og børnene samt Tanja og Richard + Ronja også var der, så vi tog derned dagen efter, hvor der var fredeligt stille.

Sidst i december ringede jeg igen til Ambassaden og fik at vide, nu var tingene i orden. Alle papirerne fra de forskellige kommuner var returneret til Ambassaden. Ambassaden havde oversat papirerne til engelsk af en autoriseret translatør.

Ambassaden ville returnere det hele til Udenrigsministeriet i begyndelsen af januar måned 1999.

Nytårsaften blev også holdt i Sdr. Felding, hvor vi efter midnat havde inviteret en del naboer til en gang fiske natmad. Vi havde fra Holger hos Reinholdt & Co. fået en 3 kg. ørred, som vi ville dampe. Fisken var helt perfekt, men desværre blev der ikke spist ret meget, men det var enormt hyggeligt.

I midten af januar måned ringede jeg til Civilretsdirektoratet for at høre om de havde modtaget noget fra Udenrigsministeriet, men det havde de ikke endnu. Så vi måtte stadigvæk have tålmodighed.

I mellem tiden kunne vi så søge om visum til Atchara, så hun kunne komme med til Norge. Dette var der heldigvis ingen problemer med.

Efter en månedstid, altså midt i februar, kontaktede jeg igen Civilretsdirektoratet og denne gang var der pote. De havde godkendt alle papirerne og sendt dem tilbage til Statsamtet. Nu var der virkelig håb forude.

I slutningen af februar måned købte vi ny bil, en Skoda Octavia 1,9 Combi (stationcar) med en diesel motor. Vi fornemmede at der forude ventede en familieførøgelse.

Nu var tiden kommet til at begynde at tænke på skiferien, hvilket jeg glædede mig meget til. Atchara havde ikke den store lyst til at stå på ski, men ville gerne med for at slappe af.

Derhjemme startede vi med at gøre Gosin's værelse klar. Vi var optimistiske med at det nok snart ville gå i orden. Vi fik hevet alt tapet af, hvilket var lidt af en opgave. Men nu var værelset klar til at få ny tapet.

Det gamle gulvtæppe røg ud og vi fik købt et nyt.

Efter skiferien ville mor og far komme og hjælpe med at få værelset gjort helt færdig.

Om torsdagen før vi skulle rejse fik jeg afleveret King hjemme hos min mor og far. De skulle passe ham den næste uges tid.

Vi skulle rejse fredag den 12 marts 1999, hvor jeg havde taget fri fra arbejde, for at få pakket samt at få ordnet en del småting.

Et af mine gøremål var at få ringet til Statsamtet for at høre hvordan sagen stod til.

Og om der ikke også denne gang var pote. Vi havde fået adoptionsbevillingen igennem, og papirerne ville blive sendt til os den efterfølgende uge medens vi var i Norge.

Jeg kørte straks om til bageren og købte kager til alle hos Reinholdt & Co. for dette skulle fejres.

Atchara fattede slet ikke hvad der var sket, før hun kom hjem om eftermiddagen, hvor jeg endnu engang måtte forklare hvad der var sket, og så var der glæde.

Det var i hvert fald en god start på ferien.

Vores skiferie var ikke helt OK denne gang. Vi havde næsten kun dårligt vejr, hvor det var uhyggeligt tåget, hvilket selvfølgelig også bevirkede at vi ikke fik nok ud af bakkerne. Vi kunne f.eks. ikke bare styrte der ned af, men skulle konstant passe ekstra på, på grund af tågen.

Vores samvær var derimod helt OK. Vi havde det pragtfuldt og fik slappet godt af.

Vi havde en dag med rigtig godt vejr, og så var der hygge. Vi sad udenfor i den kolde sne og havde det rigtigt sjovt.

Vel ankommen derhjemme igen var vi spændte på om der lå en postanvisning på et anbefalet brev fra Statsamtet. Men vi fik en lang næse. Der var ingenting fra Statsamtet.

Søndag formiddag ankom mor og far med King, og så var der glæde. I den forløbne uge havde King været et pragtekseplar, bortset fra den dag mor ikke kunne kalde ham til sig, fordi en hest havde gjort King bange. Den mest ulykkelige i hele denne sag, var nok min mor.

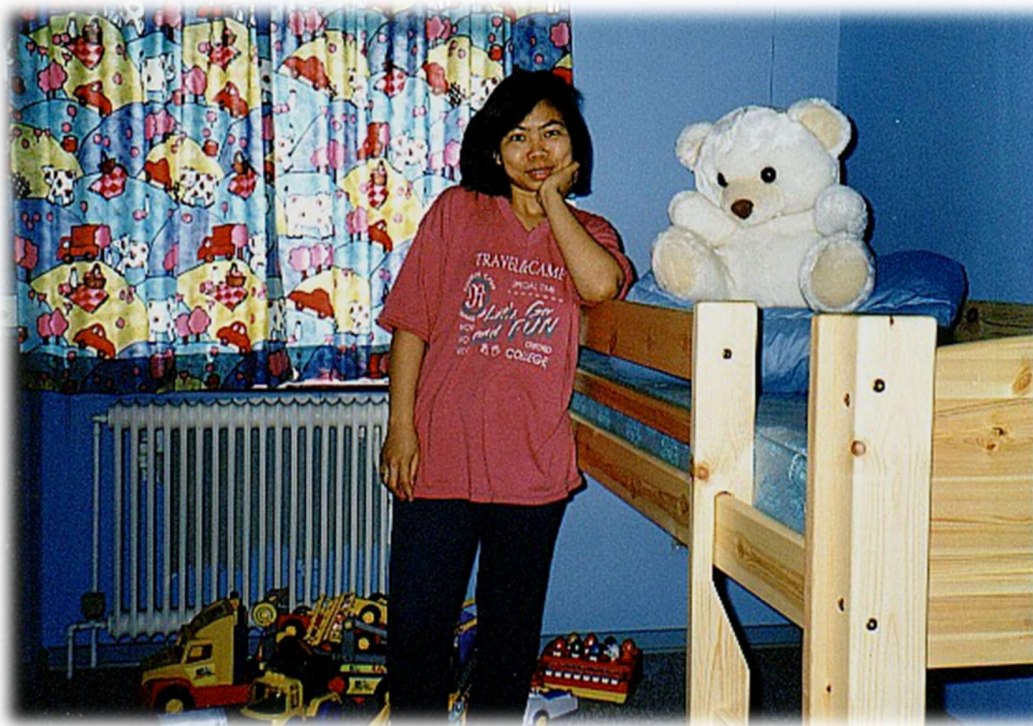
Den endte med at mor fik en opringning fra politiet at King kunne afhentes på en hundekennel i Tønder, og hun skulle betale for ophold i denne kennel + at hun ville få en bøde, men det betød ingenting, blot King kom hjem igen.

Om aftenen havde politiet ringet og meddelt hende, at hun ikke ville få en bøde. De havde simpelthen revet sedlen itu og dermed var denne historie ude af verdenen.

Mor blev oppe hos os for at hjælpe med det sidste vedr. værelset, så far måtte køre alene hjem.

Mor fik tapetseret samt malet værelsets vægge og loft. Da hun var færdig med dette gik hun ombord i køkkenet, hvor loftet her også fik en omgang.

Mor havde også fået syet gardiner så nu var værelset klar til indflytning.

Om mandagen ringede jeg igen til statsamtet for at høre hvad der var sket i sagen. Og de kunne meddele at alt var i orden, men at man ikke vidste hvordan Gosin skulle komme ind i landet.

Det endte med at de fra Statsamtet sagde, at det heller ikke var deres problem og at jeg selv måtte finde en løsning på at få ham ind i Danmark. Og det skulle jeg nok, men hvordan. Det kunne kun tiden vise.

I løbet af ugen blev Atchara lidt urolig over at hendes menstruation ikke var kommet. Hun var ca. gået 10 dage over tiden. Jeg syntes at det lød mærkeligt, og tog dagen straks ind på apoteket for at købe en graviditetstester. Hun var blevet utrolig, ja nærmest uhyggelig træt, og det lignede ikke Atchara.

Da jeg kom hjem forklarede jeg Atchara at jeg troede at hun var gravid og at vi hellere måtte få det testet. Testen var STRAKS POSITIV, så der var ikke noget at ræfle om. Atchara ventede en baby.

Atchara havde svært ved at tro på at hun gravid, og havde det dårligt med sig selv. Det tog ca. 14 dage før hun troede på at det var rigtigt. Nu havde vi i ca. 2 år prøvet om ikke det skulle kunne lykkes, uden held. Og nu hvor papirerne med Gosin endelig var på plads, ja så sagde det straks "bang".

Journrn.
1997-11/67

Adoptionsbevilling

Der meddeles herved Kaj Heydt Jørgensen,

CPR-nr.

Atchara Jørgensen,

CPR-nr.

bevilling til at adoptere Gosin Sangrit,

født den 29. februar 1996 i 72 Mu 11, Banlane Sub-District,
Bang-Pa-in District, Ayutthaya Province, Thailand.

Barnet får efternavnet Jørgensen,
således at det fulde navn herefter bliver

Gosin Sangrit Jørgensen.

I henhold til § 2A i lov om indfødsret erhverver barnet dansk indfødsret med virkning
fra datoen for udstedelsen af denne bevilling.

RINGKJØBING STATSAMT, den 23. MAR 1999

Mogens Elming

K. Frost Ejerogaard
fm.

I løbet af ugen blev jeg ringet op af kommunen, at de havde modtaget adoptionsbevillingen fra Statsamtet, men at de ikke havde hørt fra mig. Jeg kunne meddele at jeg endnu ikke havde fået noget fra Statsamtet, og det var grunden. Men jeg ville kontakte kommunen så snart jeg havde fået noget.

2 dage efter modtog vi et anbefalet brev fra Statsamtet og grunden til den lange transporttid var at de havde sendt det til Holstebro på trods af at vi i forløbet havde modtaget utrolig mange breve.

Men her stod vi nu med adoptionsbevillingen og det var dejligt.

Nu var der "kun" en masse praktiske ting der skulle ordnes.

Dagen efter startede jeg med at køre ind til kommunen for at få det på plads. Her fortalte jeg historien fra Statsamtet om hvordan vi skulle få ham ind i Danmark.

Og så begyndte tanke virksomheden.

Først forklarede hun at det kørte helt automatisk, da det ville komme fra Udlændingestyrelsen når han var kommet til Danmark. Jeg kunne så meddele at Gosin ikke var "opført" med et nummer i Udlændingestyrelsen, og at det dermed ikke ville køre automatisk. Han var dansk statsborger, når han kom til Danmark.

Derefter fik vi en forklaring på at han skulle i Atchara's pas. Dette kunne jeg også forpure, da det ville kræve at han havde dansk opholdstilladelse.

Jeg spurgte om han ikke kunne komme i mit pas, hvilket heller ikke kunne lade sig gøre, da kommunen først måtte give ham CPR-nummer, når han var ankommet til Danmark.

Det endte med at jeg sagde at jeg ville kontakte politiet for at høre hvad der skulle ske.

Jeg tog derpå straks ind til politiet og så begyndte det at lysne. Vi skulle bare udfylde en formular, hvor vi begge skrev under på, og manglen på de 4 sidste numre i CPR-nummeret var ingen hindring.

Jeg tog straks ud til Atchara og fik hendes underskrift for derefter at køre tilbage til Herning til politiet.

Gosin blev skrevet i mit pas, og dermed var dette også i orden.

Næste stop var hos DSB, hvor vi skulle have bestilt billet. Efter en halv times tid, var dette også ordnet.

Rejseplanen var følgende:

Vi skulle rejse den 24. april kl. 11.15 fra Billund til Kastrup med Mærsk Air
Og igen fra Kastrup mod Bangkok kl. 14.35 med Thai Air.

Hjemrejse den 15. maj kl. 00.30 fra Bangkok med Thai Air
Og igen fra Kastrup mod Billund kl. 14.25 med Mærsk Air.

Billetterne kostede 4.838,- pr. stk. og dertil kom så en afrejse forsikring på i alt 485,-
Billetten til Gosin skulle vi købe i Thailand, da vi kun skulle have en enkelt billet.

Om aftenen fik jeg bestilt rejsechecks og så var dette også ordnet. Nu var vi efterhånden
rejse klar, og alt sammen klaret på en dag.

Nu manglede vi bare at snakke med lægen omkring vaccinationer og Atchara's tilstand.
Lægen sagde at vi ikke behøvede nogen vaccinationer, hvilket Atchara var utrolig lettet over
for.

Lægen kunne samtidig meddele at barnet var på størrelse med en grapefrugt, og vi skulle
forvente at Atchara skulle føde den 30. november.
Hold kæft hvor var jeg glad for denne nyhed.

Næste morgen gav jeg rundstykker og Gammel Dansk inde hos BFC. Dette her skulle fejres.
Og endnu engang blev jeg mødt af en varme og medglæde fra mine kollegaer, hvilket var en
fantastisk fornemmelse. Nu skulle vi indenfor ca. ½ år være forældre til 2 børn.

Fredag den 23. april fik jeg afleveret King hos Kirsten og Bjørn. De ville gerne passe King,
medens vi var i Thailand. Samtidig fik jeg hentet rejsevaluta i banken.

Nu var vi rejse klar i alle henseender.

LØRDAG d. 24. april 1999

Så oprandt dagen endelig, hvor vi skulle til Thailand, og som var ensbetydende med at alle papirer nu var OK.

Vi skulle flyve fra Billund med Mærsk Air kl. 11.15. Vi havde fået Niels til at køre os derned, og efter at bilen var pakket, kørte vi af sted i god tid. Vi kunne lige så godt sidde og vente i Billund end som vi kunne derhjemme.

Kufferterne blev checket ind til Bangkok, så dem var vi da heldigvis fri for at skulle bøvl med i København.

Vel ankommen til København gik vi via den ny terminal over i Udenrigs, hvor vi først lige skulle have et boardingkort til mig. Atchara havde fået hendes i Billund, men uvis af hvilken grund kunne jeg ikke få mit, men Mærsk Air havde i Billund reserveret pladsen til mig, ved side af Atchara.

I København fik jeg straks mit boardingkort uden problemer, og så var der frokost. Atchara var sulten.

Som det sidste i København skulle vi have handlet lidt ind. Vi skulle have købt lidt Gammel Dansk, cigaretter og cigarer, hvilket så blev gjort.

Derefter skulle vi ud til flyet, og der var langt ud til gate C29, hvor Thai Air flyet, en Boeing 747-400, ventede på os.

Vi skulle flyve kl. 14.35. Kl. 15.00 lettede vi fra Kastrup og så gik kursen øst på. Vi skulle flyve ind over Rusland, Tibet, Indien og Burma, en tur på i alt ca. 8.700 km. og fik at vide at forventet ankomst til Bangkok var kl. 06.10.

Flyet var ikke fyldt til randen, hvilket betød at Atchara og jeg havde 3 sæder til os, hvilket Atchara var meget glad for, da hun nu kunne ligge ned

Jeg fik lov til at tænde min PC og kunne dermed skrive lidt. Serveringen var helt perfekt. Filmen der blev vist var også enorm god, så alt i alt var det en god nat.

SØNDAG d. 25. april

Efter en god flyvetur med god service, bare for lidt søvn, landede vi præcis kl. 06.10 i Bangkok. Utroligt at det kan lade sig gøre efter ca. 8.700 km. i 10,5 time i ca. 11 km. højde.

Vi kom hurtigt igennem paskontrollen og ventede derefter en del før bagagen kom ind. Men vi fik det hele og så gik turen igennem tolden. Dette gik også smertefrit – heldigvis. Vi havde alt for meget med.

De spurgte Atchara hvad vi havde i alle de kufferter vi havde med, og hun svarede naturligvis at det selvfølgelig var tøj, hvad skulle vi ellers have med.

Og så kom det store øjeblik. Hvor mange ville mon vente på os, og var de overhovedet ankommet.

Den første vi fik øje på, var Mæo og derefter Jut sammen med Casper og Mack (Atchara's søsters dreng) og der var glæde. De andre stod i den anden ende. De havde nemlig delt sig op, for at vi ikke skulle "smutte" fra dem. Så vi hastede straks til den anden ende.

Jeg nåede i mellem tiden at få vekslet lidt penge, så den store rørende velkomst var overstået da jeg kom derned.

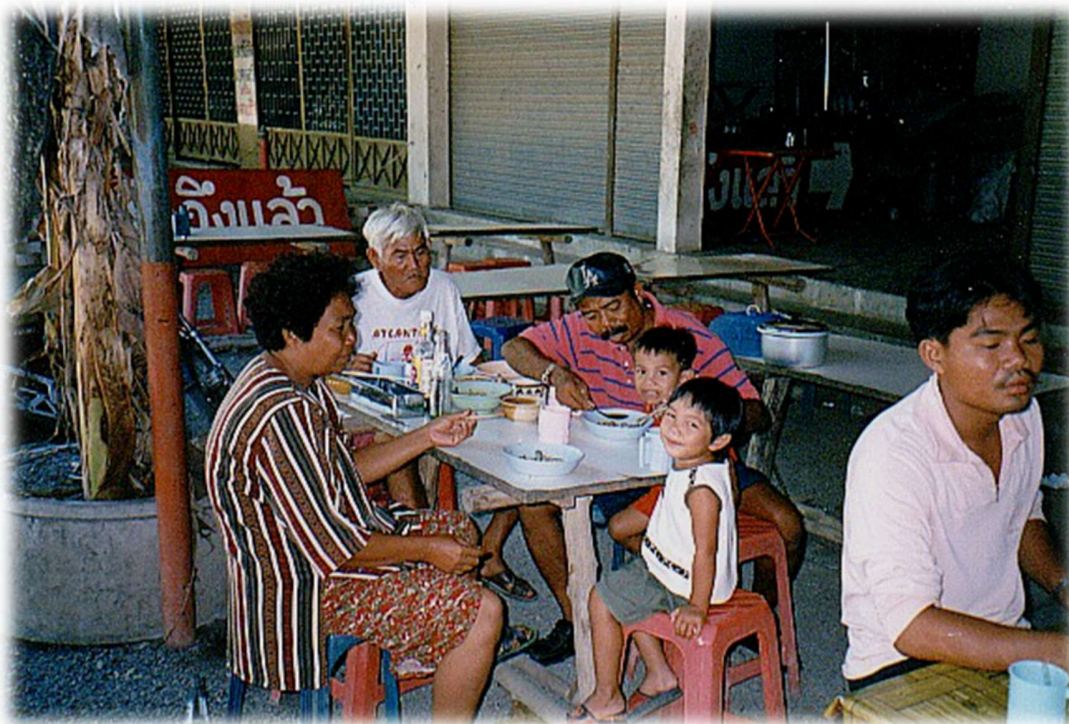
De andre der var kommet for at tage imod os var Atchara's mor og far, Maj, Daj og kone.

Nu ventede det store øjeblik. Hvordan ville Casper reagere og imod al forventning var jeg straks den eneste han ville være ved. Det var dejligt.

Vi skulle inden vi forlod lufthavnen have en billet til Casper, troede vi. Men nej. De troede at de skulle tjene guld på en enkelt billet. De ville have 28.200 bath for denne billet, og der sagde jeg stop, for jeg havde fået oplyst en anden pris i Danmark.

Vi fik så at vide, at hvis vi købte den i f.eks. Korat ville vi kunne få billetten meget billigere. Så det besluttede vi at gøre.

Nu kunne vi så få pakket bilen. Det var Jut der var kørende. Vi blev stuvet godt sammen, og så gik det ellers nord-øst over.

Efter forskellige stop undervejs ankom vi kl. 13.30 til Bandan, hvor vi bare slappede af. Jeg var efterhånden meget træt.

Jeg havde kun fået 1 times søvn i flyet og 1 time i bilen. Atchara, Casper og jeg kørte os en tur på knallert ud til søen hvor Jut og Daj ville prøve at fange fisk.

Vi ventede ikke så længe og fortsatte turen hjemad igen.

Derhjemme var det spændende at de alt det der var gjort ved huset siden sidste gang vi så det.

Der var bygget et væg rundt om hele grunden, der var kommet ikke mindre end 4 vinduer i stuen. Køkkenet var flyttet udendørs og toilettet var bygget om. Så alt i alt var der virkelig sket meget siden vi sidst havde set det.

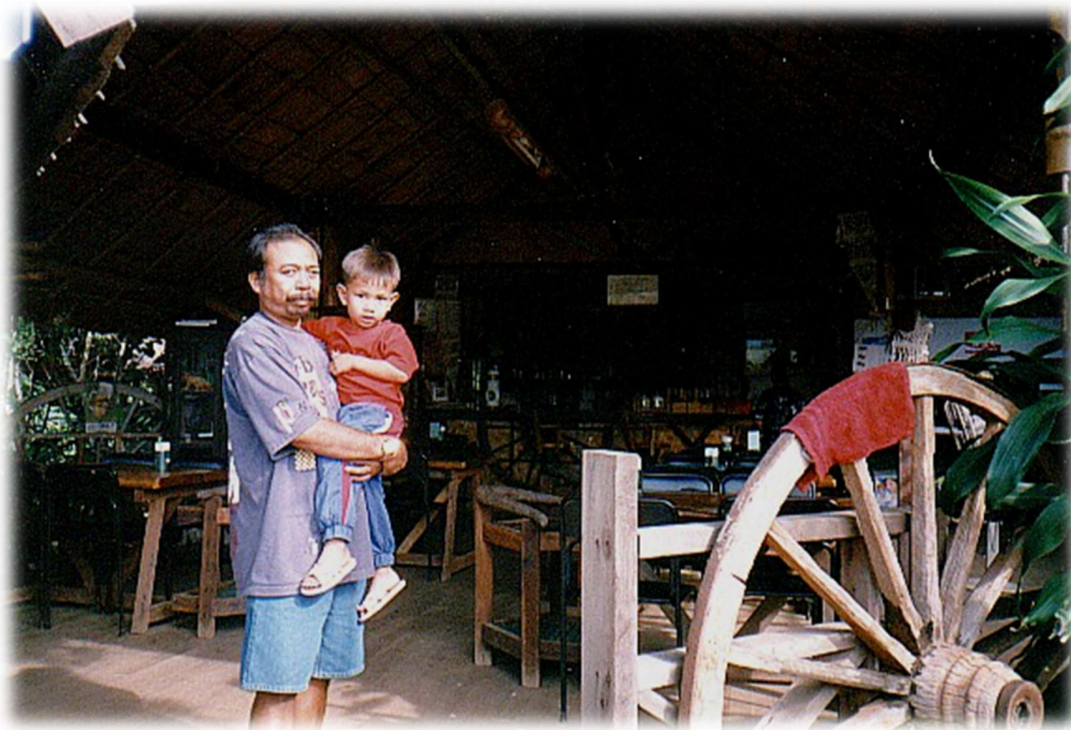
Om aftenen stod menuen på grillede fisk og ris.

Efter aftensmaden begyndte Mæo og Casper at redde sengen op til Atchara og mig. Det betød så, at så skulle jeg også redde hans seng op, fandt jeg senere ud af.

Da hans sengetid nærmede sig, var vi oppe ved Tun og jeg var den eneste der måtte "putte" ham, men forinden skulle han bades og igen var der problemer. Jeg skulle komme med ham. Så det gjorde jeg selvfølgelig. Og så var det godnat. Han sov lige med det samme.

Ganske kort tid derefter gik vi hjem igen hvor vi lige skulle slutte dagen med lidt dansk brændevin og et par øl. Derefter faldt jeg hurtig i søvn efter en meget lang dag med mange oplevelser.

HVEM ER JUT ?

Jut er Atchara's onkel, som alle kalder "Store bror", uanset hvem. Han er et fantastisk menneske, der kun ønsker at hjælpe alle.

Jut er nok den person i familien der har prøvet mest af både ondt og godt.

Jut er gift og har 2 børn og venter 1 mere.

I 15 år arbejdede han i Saudi Arabien hos en farmer, hvor han også lærte at snakke engelsk. Efter hjemkomst købte han sig en lille gård, hvor han i dag driver lidt landbrug. Mest jorden, men har dog også ænder.

Jut har været igennem en periode med narkotika og druk, men er i dag fuldstændig fri af både det ene og det andet.

Jut ønskede kun at mit ophold i Thailand skulle blive så godt som overhovedet muligt og stod altid klar uanset hvad.

Skulle vi til Korat, ja så kørte han, da vi spurgte ham om han ville køre os til Chiang Mai kom svaret prompte, det ville han gerne.

I dag er Jut en meget stor buddhist og går i hans faders fodspor. Det er der ingen tvivl om. Han opholder sig meget hos munkene i templet.

Så alt i alt er Jut et utroligt dejligt, humoristisk menneske hvor der også er plads til alvor, som kunne mærkes på børnene. Når han sagde noget, så var der ingen indvindinger.

MANDAG d. 26. APRIL

Efter en god nats søvn under myggenettet stod jeg frisk og vel udhvilet op. Menuen stod på mit medbragte danske rugbrød, og den gode danske kaffe. Vi havde selv medtaget en kaffemaskine.

Formiddagen gik med tant og fjas og jeg nåede at få læst lidt. Hele formiddagen gik og små spiste jeg hvad der nu var af friske frugter. Pragtfuld.

Hen mod middag skulle vi have vekslet penge og handlet ind. Vi kørte af sted i 2 biler, for at alle kunne være med.

Efter at vi havde fået vekslet lidt penge, hvilket tog meget længe, pga. check af alt muligt, var vi klar til indkøbene.

Først skulle Atchara's mor have købt et tempel til lillebroderen, som skulle bruges / indvies til selve begravelsen af Atchara's broder.

Derefter kørte vi til det store marked, hvor der skulle handles ind af alt mulig friske grønsager, hvorefter turen gik hjem til Bandan, hvor Atchara straks gik ombord i en Tulian. Jordens mest forfærdelige frugt.

Vi var kun lige hjemkommet og maden sat over, da Jut meddelte at han ville ud og skyde duer, og det ville jeg da gerne deltage i. Så maden blev hurtig indtaget og så gik det af sted. Men først skulle vi lige have hentet nogle patroner, og det gjorde vi i Korat – en strækning frem og tilbage på ca. 160 km.

Med i bilen havde jeg Casper, som ikke ville være alene hjemme uden mig. Efter ca. 20 min. kørsel faldt han i søvn i mine arme.

På vej hjem bremsede Jut lige pludselig helt vild, og jeg tænkte, hvad er der nu sket. Der var så men ikke sket noget, Jut havde bare set en due, og den skulle nu skydes. Geværet ud af vinduet på bilen og bang, og så var den due død.

På den måde fangede vi 6 duer, som skulle tilberedes derhjemme. De er helt vilde med duer.

Aftensmaden bestod af kylling og ris samt forskellige grønsager, jeg ikke før havde set, men smagte helt fantastisk.

Lidt efter lidt faldt der ro over gemytterne og alle var klar til at gå i seng. Casper skulle selvfølgelig ligge ved siden af mig, det kunne der ikke herske tvivl om.

Flere gange i løbet af natten, skulle han lige have bekræftet at jeg nu stadig lå ved siden af ham.

I løbet af natten begyndte det at regne rigtig meget med torden og lynen, hvilket tog strømmen i hele Bandan. Og nu var det ikke sjovt længere. Det blev lynhurtigt varmt, nu hvor ventilatoren var slukket.

Strømmen kom og gik og jeg var vågen jeg ved ikke hvor mange gange i løbet af natten.

TIRSDAG d. 27. APRIL

Jeg sov om morgenen lidt længere end normalt. For det første havde jeg ikke sovet ret meget i løbet af natten, og for det andet, var Atchara taget på familiebesøg, så kl. 08.00 stod jeg op.

Og straks var der masser af aktivitet. Der skulle laves kaffe og selvfølgelig sørges for at jeg havde det godt, nu hvor Atchara ikke var der.

Efter at morgenmaden var indtaget kom Jut forbi. Han skulle have sorteret de gamle mandariner fra de gode og have dem med hjem til ænderne. Og straks var jeg der igen. Jeg ville gerne med ham hjem og se besætningen af ænder. Vi tog begge to en knallert og så gik det hjem til ænderne, hvor jeg så hans besætning, på ca. 100 ænder.

Efter lidt snak frem og tilbage opdagede jeg at naboen var i gang med noget arbejde. Det viste sig at han dyrkede champignon, så det skulle jeg også lige se. Imponerende. Dyrkningen tog ca. en weekend, og var så klar til ny dyrkning. 1 kg. champignon koster 40 bath på det lokale marked, og bliver flået væk.

Efter også at have set dette, spurgte Jut om jeg ville med over til munkene, og det ville jeg selvfølgelig gerne. Vi kørte på en knallert direkte ned til munkenes opholdsplads, hvor der sad omkring 10 munke.

Her blev jeg budt på en speciel drik. En drik der kan kurere – ja næsten hvad som helst. Drikken bliver fremstillet ved kogning af en speciel rod. Og det første man tænker på er ”vandet”, nå men hvad, vandet var jo kogt, så jeg sprang ud i dette eksperiment. Og det smagte pragtfuld. Det kan nærmest sammenlignes med te.

Efter lidt snak, blev Jut pludselig bedt om at handle ind for ”chefen” hos munkene, og i mens skulle jeg opholde mig hos dem. Det gik også meget fint.

Kort tid efter kom Jut tilbage og havde købt forskellige drikke for munkene. Og straks blev jeg budt på en ny drik fra "chefen". Denne gang også en fantastisk drik. Nu var vi virkelig blevet rensset og klar til nye udfordringer.

Jut ville lige vise mig huset Atchara's fader for nylig havde bygget for skolen. Byggeriet var meget specielt for egnen, men var udført med en utrolig god håndværker ånd, og Jut forklarede at alle i byen nærede stor respekt for hans kunnen.

Derefter gik turen igen tilbage til familien.

Kort tid før middag gik turen mod Korat. Vi skulle bl.a. have købt en flybillet til Casper.

Vel ankommen til Korat opsøgte vi som det første Thai Air, og det var ikke et så godt tidspunkt vi var ankommet. Der var frokostpause, selvom dette ikke stod nogen steder, men vi skulle komme tilbage efter 1½ time.

Vi kunne så i mellemtiden benytte lejligheden til at købe lidt guld til Atchara og få lidt at spise. Atchara fik et pænt armbånd og vi andre fik noget godt at spise.

Derefter kunne vi igen tage til Thai Air for at høre nærmere. Det viste sig at det godt kunne lade sig gøre, men prisen var for høj. Rabatten lå på ca. 25 %. Jeg fortalte Atchara, at jeg nu var jeg ved at miste tålmodigheden og henviste til vores kontaktperson hos Thai Air i København

Og straks fik piben en anden lyd. Hun troede selvfølgelig på os og skulle lige undersøge nærmere. Efter et par minutter kom hun tilbage og prisen var kommet derned hvor det var acceptabelt. Vi skulle betale 17.200,- bath hvilket jeg accepterede – fra Bangkok til Korat havde vi trods alt sparet 11.000,- bath. Billetten kunne vi afhente den 4/5-99.

Det næste problem var at vi skulle betale for billetten straks ved bestilling, og jeg havde kun rejsechecks på mig, som de ikke ville tage.

Jeg fik fortalt at dette ikke var noget problem, for vi kunne bare få vekslet i en bank, hvilket bare ville kræve at jeg fik udleveret mit pas igen.

I første omgang kunne hun ikke forstå dette, men til sidst accepterede hun dog.

Vi fik vekslet og så gik det tilbage til Thai Air, for at få betalt. Tilbage ved bilen blev jeg mødt af Casper, der mente at han skulle have en traktor med hjem – så det endte det med.

På vej ud af Korat stoppede vi hos "Big C" som er et mega stort supermarked, hvor der skulle handles ind. Vi fik handlet lidt småting ind og så gik det hjemad. Havde stop undervejs for at købe 2 nye ildsteder.

Efter hjemkomst kørte Jut og jeg på jagt igen. Vi skulle se om vi kunne finde nogle flere duer. Og det gjorde vi.

Så aftensmaden bestod denne aften af due steg.

ONSDAG d. 28. APRIL

Dagen startede med en brat opvågning. Jut ville have mig med på jagt. Hurtig op og en kop kaffe og af sted gik det. Undervejs mødte vi en total fuld politibetjent, der ville se riflen. Jut nåede at pille magasinet ud, hvilket politibetjenten heller ikke opdagede. Jut var bange for hvad han kunne finde på.

Jeg skulle se hans politiskilt for at føle mig overbevist om at han var politibetjent. Derefter sagde vi pænt farvel til hinanden med hånd. Det lægger De en meget stor ære i.

Vi skød den morgen 10 duer + 1 fugl.

Vel ankommen derhjemme gik Mo's børn straks i gang med at "pelse" fuglene, og imens fik jeg morgenmad, samtidig med at jeg begyndte at skrive breve til Danmark.

De andre begyndte at gøre klar til festen på søndag. Der blev hentet telt, stole og borde.

I mellemtiden havde vi en opringning fra John og Nam fra Bangkok. Så vi skyndte os til telefoncentralen, da jeg var nysgerrig efter at se denne. Manden der ejede butikken var åbenbart et forretningsgeni.

Hver gang vi ringer til Thailand, kører han ud og fortæller familien at der er telefon til dem, hvilket koster omkring 40 Bath. Men der for uden skal han have penge for lån af telefonen.

Vi fik aftalt at vi skulle mødes med dem dagen efter.

Derhjemme var jeg med ude og hente borde på skolen, hvilket fornøjede dem meget. Når der ikke var nogen aktiviteter, skrev jeg videre på mine breve.

Sidst på eftermiddagen gik det af sted igen. Vi skulle på jagt. Og så skete det. Jeg skød 2 duer med 1 skud. Jut var ellevild og det var jeg da også. Efterhånden havde jeg vænnet mig til riflen og havde så at sige ingen forbier længere. Det passede Jut meget godt.

Den eftermiddag kørte vi på mystiske veje, ja i Danmark ville vi ikke kalde dem for veje, men den vej skulle vi nu engang, for Jut mente der var mange duer på denne vej. Igen skød vi 10 duer + 2 fugle, som straks blev "pelset" ved hjemkomst.

Til aften kom Mo + familie til aftensmad, hvilket for Atchara's vedkommende var et herligt syn. Mo havde fra dengang Atchara besluttede sig for at rejse til Danmark været uhyggelig sur på Atchara, men det var nu heldigvis gået over.

Senere på aftenen ankom skoleinspektøren + pedel og så gik man ombord i GI. dansk + cigarerne. Jeg sagde at de også skulle smage brændevinen, men de kunne ikke lide lugten. Til sidst fik jeg dem dog overtalt og de smagte på den, og sagde at de kunne lide det.

Casper smagte på lidt øl ved Atchara's mor og blev hønefuld den stakkels knægt. Han havde i hvert fald en adfærd der mindede meget om en fuld mands.

Vi andre havde en utrolig hyggelig aften på thai og et gebrokkent engelsk.

TORSDAG d. 29. APRIL

Casper havde om natten næsten overpisset Atchara, men ellers havde det været en rolig nat. Vi stod tidlig op, da vi skulle til Bangkok med bus. Jut kørte os til Korat fordi han mente det var bedre. Casper brækkede i bilen og på Atchara.

Ved busstationen tog vi afsked med de andre og det eneste vi skulle love Casper, var at vi kom tilbage til ham, og dermed var der ingen problemer med at tage af sted.

Busbilletterne kostede 278 bath for 2 stk. samtidig med at vi skulle betale Jut 300 bath for kørsel til Korat.

Det eneste vi sparede ved at vælge Korat frem for Nambo Kåg var ca. ½ time. Vi kørte 3½ time og så var vi i Bangkok i myldertrafikken.

Vi gik straks over til en taxi og fortsatte turen gennem Bangkok. Turen kostede 220 bath inkl. vejpenge.

Vel ankommen til området skulle Atchara nu ringe til Nam og John, men hvor var telefonlisten. Nå så men, den havde Atchara lige glemt, selvom det var det eneste hun skulle huske på.

Vi gik til posthuset hvor Atchara ringede til Danmark på adskillige numre for at se om der skulle være nogen der havde deres nummer. Intet resultat, men 400 bath mindre.

Vi gik derefter ned for at spise, hvor Atchara spurgte om de havde set Nam med en hvid mand. Og det havde de. Vi fik en vejvisning og af sted gik det, med forhåbning om at det var dem. Og det var det.

Efter en Colas tid kørte vi ind mod centrum for at handle alle sammen. Vi handlede i 12 stk's butikken og fik købt meget godt billigt tøj.

Derefter gik turen til China Town, hvor vi spadserede lidt rundt. Regnen piskede ned, men langt om længe lykkedes det at få en taxi.

John og taximanden snakkede løs om alt muligt, og det var utrolig interessant at høre så meget han vidste om verdensgeografien og hvad der skete de forskellige steder.

Om aftenen tog vi ud og spise med John og Nam og deres agent, hvor vi fik en fantastisk thai middag, hvorefter turen gik tilbage til agenturet. De skulle have ordnet de sidste papirer / bestillinger fra Danmark.

Da alt var klaret og ordnet og sat i værk, grøntsagerne blev købt i løbet af natten / tidlig morgenstund, blev vi kørt op til hotellet, hvor vi godt trætte straks faldt i søvn.

Midt på natten vågnede jeg brat. Det føltes som om banegården var flyttet ind på vores værelse. Der var en larm uden videre, og som ikke kan beskrives.

FREDAG d. 30. APRIL

Vi stod tidlig op, for at vente på at John og Nam skulle stå op, hvilket varede længe. Men da John langt om længe var stået op, gik vi ned til agenturet for at se om det hele var som det skulle være.

Straks blev vi budt på kaffe og det var dejligt og mega stærk.

Der var fuld gang i pakkeriet. Alle grøntsager skulle vejes og fordeles i poser, klar til levering hos de forskellige kunder i Danmark.

Kl. 18.00 om aftenen skulle der være pakket 1000 kg. grøntsager, der skulle med fly til Danmark.

Efter lidt snak frem og tilbage gik vi tilbage til de andre, som efterhånden måtte være sultne.

Vi forlod hotellet og fik afregnet for natten hvilket kostede 250 bath, hvorefter vi gik tilbage til agenturet. Vi havde lavet en aftale med dem om at låne deres "købekort", så vi kunne handle en gros i supermarkedet "Makro".

Vi tog en taxi til "Makro" hvor vi handlede og handlede og det kunne overhovedet ikke få stop. Til sidst var der fyldt 3 indkøbsvogne til randen og vi havde tilsammen brugt omkring 15.000 bath.

Nu skulle vi bare have det hele fragtet "hjem".

John ringede til agenturet for at bede dem hente os og det gjorde de så.

Vel ankommen tilbage til agenturet fik vi læsset af, eller arbejderne sprang til og læssede af. Vi fik 1 dobbelt dyne sendt med John's sending til Danmark. Så skulle vi ikke bære rundt på det.

Nu var der hektisk aktivitet på agenturet. Der var stadigvæk meget der skulle pakkes.

Vi fik snakket af og så gik det af sted i taxi mod hotel Menam i mylder trafikken. Turen på ganske få kilometer tog næsten 1 time, men kostede dog kun 115 bath.

På hotellet var vi spændte på om vi kunne få samme standard som for 2 år siden til samme pris. Men sådan skulle det ikke gå. Tiderne havde forandret sig.

De forlangte 2600,- bath, men Atchara fik dem handlet ned i 2200,- for en nat inkl. morgenmad. Den frie bar måtte vi denne gang undvære.

Derefter fik vi ordnet 1 kopiering af Dae's billede der skulle bruges til begravelsen. Vi kunne afhente billedet næste formiddag.

Nu skulle vi igen af sted i taxi, da vi skulle besøge Atchara's meget gode veninde Zap i industrikvarteret.

Først kørte vi i taxi, derefter sejlede vi, kørte med lastvognstaxi for til sidst at køre med knallerttaxi. Og så var vi der.

Og der var glæde igen eller var det?

Det viste sig hurtigt, at de hver lever i deres verdensdel og hvor dagligdagen er meget forskellig, og at de faktisk ikke havde ret meget at snakke om. Atchara gjorde alt for at få det til at glide, men misundelsen fra hendes veninde kunne ikke skjules.

Her havde de sammen arbejdet, moret sig, lidt sammen og havde generelt ingen penge haft, men pludselig kunne Atchara selv betale for den aftensmad de nu skulle have, betale for de

drikkevarer vi skulle have, og ellers give lidt som i hvert fald kunne hjælpe lidt og stadigvæk, i deres øjne, var Atchara's pung "spækket" med penge.

Vi var der i ca. 2 "strenge" timer, hvorefter vi tog af sted igen, og inden vi gik inviterede vi Zap og de øvrige med ud og spise, men de afslog.

Nede ved hovedvejen fik vi os en gang mad, som bestod af and og stegte rejer.

Nu var vi igen klar til en tur i taxi. Vi klarede 10 km på ca. 1½ time. En uhyggelig trafik. Jeg fandt ud af at det skyldes at den tunge trafik i Bangkok kun må køre om natten eller fra kl. 19.00 til kl. 06.00. (Dette burde indføres i Danmark).

Tilbage på Menam prøvede jeg at ringe til min mor på hendes fødselsdag, men dette lykkedes ikke, vi kunne ikke komme igennem til Danmark og derefter gik vi straks til køjs efter en lang dag med mange begivenheder.

LØRDAG d. 1. MAJ

Vi sov længe, ja helt til 08.30 før vi stod op. Atchara tog sig et dejligt bad i badekaret, medens jeg fik mig barberet i varm vand, hvilket var en nydelse. Det efterfølgende varme brusebad fik bugt med det værste skidt.

Så var der morgenmad med alt hvad hjertet kan begære.

Efter morgenmaden fik vi afsendt de 9 breve til Danmark, hvilket kostede 24 bath pr. stk.

Inden turen gik til busstationen i taxi, skulle vi lige have hentet billedet af Dae, der som sagt skulle bruges til begravelsen.

Da vi var ankommet til busstationen og jeg havde betalt taxi manden, og godt på vej ind i busterminalen fik jeg spurgt Atchara om hvor fotografiapparatet var.

Og sandelig om hun ikke også havde glemt det et eller andet sted. Nu var der krise. Det eneste hun skulle tage vare på, var fotografiapparatet, og det var ikke lykkedes. Vi gik straks til politiet og fik optaget rapport, hvorefter vi fik besked om at bestille billetter og komme tilbage senere.

Medens vi ventede på at få billetterne, fandt Atchara ud af det måske lå i forretningen, hvor vi havde afhentet billedet. Så hun tog af sted i taxi igen og jeg blev stående i køen for at bestille busbilletter.

Jeg havde i mellem tiden taget alt vores bagage til mig, så vi ikke også mistede det. Som det nok kan antydes var stemningen ikke særlig god på dette tidspunkt.

Jeg fik billetterne og kunne kun vente på at hun kom tilbage, forhåbentlig med fotografiapparatet.

Men der kom ikke nogen fotografiapparat. Men skulle man sige noget positivt i denne situation, kunne man sige at vedkommende, uanset hvem, fik et godt fotografiapparat.

Vi kom med bussen og ankom efter ca. 4½ time til Bandan. Vi havde deltaget i et Paris-Darkahr løb, sådan følte det i hvert fald.

Derhjemme var der hektisk aktivitet og grisen var lige blevet slagtet og parteret da vi kom hjem, så nu var slagtefesten så godt som startet. Og det hele foregik ude bagved, hvor grisen var blevet parteret.

Der blev snakket – drukket og spist meget og vi havde det meget hyggeligt. Jeg manglede intet på nogen som helst tidspunkter. Glasset var kun ca. ½ fuld før der igen blev hældt på. Damerne var i gang med mad forberedelserne.

Jeg blev spurgt om jeg ikke ville smage mændenes tilberedte mad. Men jeg må indrømme at jeg afslog.

Den ene ret var rå svinelever og den anden ret indeholdt en stor position svineblod, så jeg syntes på det tidspunkt ikke at jeg var ret sultent.

Mæo reddede min aften med at komme med en dejlig ret bestående af et stykke svinekød der var grillet.

De andre så lidt misundelig til, at jeg "flæskede" i et dejligt stort stykke svinekød.

Trods denne mega fest der var ved at udvikle sig, gik jeg forholdsvis tidlig i seng. Igen havde vi på en dag oplevet uhyggeligt meget.

Det meste af Atchara's familie kørte natten igennem. Nogle mere fulde end andre. Men de havde det skægt.

SØNDAG d. 2 MAJ

De fleste i huset stod op kl. 03.00 for at færdiggøre de sidste forberedelser og for at lave maden. Jeg stod op kl. 06.30 for kl. 07.00 skulle det hele starte. Og så var der fest.

Der blev drukket øl, whisky og spist masser af varm mad kl. 07.30. Jeg kunne ikke rigtig finde plads til mig selv, og blev hurtig udpeget til at skulle tage et par billeder, men da det var overstået, ja hvad skulle der så ske.

Jeg gik om til Jut og de andre der sad omme bagved og stadig var ved at slagte den sidste del af grisen. De lavede hakkekød ved hjælp af en almindelig kniv. De hyggede sig og bød mig indenfor. Jeg skulle sidde hos dem og snakke og straks blev det ledige glas fyldt op med lidt øl.

I løbet af formiddagen kom der ca. 100 personer til spisning, og der var bare gang i den alle steder.

Selvom der blev spist og drukket meget blev den ceremonielle del ikke glemt, hvilket Atchara's mormor sørgede for. Det var trods alt Dae's begravelse der blev holdt.

Kl. 10.30 var selve festen overstået og tilbage var begravelsen, som startede kl. 12.00 med aflevering af mad i templet og derefter kunne selve begravelsen starte.

Begravelsen blev indledt med en del messer, som Atchara's morfar tog sig af sammen med munkene der også deltog.

Dae's urne blev sammen med et par mønter anbragt i det nyindkøbte tempel, til evig tid, under specielle ceremonier.

Dae var dermed officiel begravet.

Efter begravelsen var der oprydning med aflevering af stole og borde samt almindelig oprydning derhjemme.

Jeg fik læst lidt, men ellers skete der ikke det store. Alle var trætte og trængte til hvile.

I løbet af eftermiddagen fik Atchara sig en god snak med hendes mormor, og på et tidspunkt spurgte jeg om jeg måtte tage et billede af dem, og det måtte jeg selvfølgelig gerne. Atchara's mormor sagde at det nok var det sidste billede jeg fik af hende, fordi hun var gammel. Jeg fik fortalt at det kunne der ikke være tale om, og prompte kom der et smil.

Inden Jut og jeg skulle på en ny due jagt fik jeg vasket et par gulvmåtter, hvilket var hårdt arbejde.

Men familien kunne lide at jeg af mig selv "knoklede" lidt, og omvendt så trængte jeg nok til det.

Sidst på eftermiddagen tog Daj, Jut og jeg selv på jagt og nu gik det rigtig godt. Vi fik 8 duer + 1 fugl, som straks blev pelset ved hjemkomst. Denne gang var jeg selv med til at pelse dem.

Efter aftensmaden gik vi alle tidlig til ro.

MANDAG d. 3 MAJ

Vi stop omkring kl. 07.00 og straks stod den på kaffe og dansk rugbrød. Jeg fik renskrevet lidt af min dagbog og op på formiddagen stod den på den sidste oprydning, hvilket vil sige at teltet skulle afleveres.

Efter at teltet var afleveret udlovede Atchara en dusør på 500 Bath til den der kunne skaffe en politiattest på at vores fotografiapparat var blevet stjålet. Og straks meldte Jut sig. Det skulle han nok ordne.

Han kom hurtig tilbage, da det krævede Atchara's underskrift, så af sted gik det igen. Denne gang var Atchara og jeg begge med. Det viste sig imidlertid at vi ikke kunne få dette papir på politistationen, da dette papir skulle bruges i udlandet.

Så vi måtte køre til Bamnet Nalong, hvor politistationen var noget større. Her lykkedes det at få papiret uden videre. Atchara fortalte at fotografiapparatet var blevet stjålet ved en lokal fest i Bandan.

Politiattesten kostede 25 bath.

Vel ankommen hjem igen gik det straks af sted med Atchara's far. Vi skulle besøge skolen, som ville hjælpe med at laminere billedet af Dae.

Foran skolen var der samlet nogle lærere der hyggede sig og straks blev der budt på lidt øl og masser af snak. Jeg fik mig en god snak med en lærer der underviste i engelsk. Derforuden kunne hun snakke tysk, fransk, japansk og selvfølgelig thai.

Vi snakkede både engelsk og tysk og kom langt omkring. Det endte med at vi aftalte at jeg skulle besøge skolen den efterfølgende uge, når skolen igen startede. Her skulle jeg i 1-2 timer på engelsk fortælle om Danmark og om mig selv, for en klasse.

En udfordring der lød spændende. Lærerinden var helt vild, at det var lykkedes for hende at finde en der kunne fortælle lidt om Danmark, det kolde land mod nord, og på engelsk.

Derefter kørte vi op til selve skolen, hvor de var i gang med at tømme en sø og dermed indfange fiskene. Der var utrolig mange fisk i søen, selvom vandet var meget plumret. Det endte med at vi fik fisk med hjem til aftensmaden.

Vel ankommen hjem kørte Atchara og jeg op til Tun, hvor jeg straks kom med i et spil domino. Vi havde det skægt og jeg tabte konstant, hvilket kostede mig hele 40 Bath.

Pludselig kom indfaldet, om vi ikke skulle køre ud og bade og det lød da tillokkende i dette vejr. Atchara's fætter der er politibetjent kørte med os. Vi kørte ca. 30 km.

Badestedet var helt fantastisk. Vandet var vel omkring 30 grader og enorm skønt. Maj og Casper nød det fuldt ud sammen med mig i vandet. I medens vi pjaskede rundt i vandet, vaskede Sunan bilen og Atchara og Daeng fik igen lidt at spise.

Da vi kørte hjem kom der et enormt uvejr. Jeg vil sammenligne det med en tyfon. Fra Dalat Camping mod Bandan var træer væltet ind over vejen og alt var et kaos.

I Bandan var det heldigvis ikke gået så slemt til. De havde fået en masse vand, men ellers var der ikke sket noget, bortset fra at der ingen strøm var, så aftensmaden foregik ved stearinlys, hvilket var utroligt hyggeligt.
Omkring kl. 20.00 gik vi til ro.

TIRSDAG d 4 MAJ

Dagen startede ikke så godt. Fra kl. 04.00 havde jeg hver ½ time været på toilet og havde det mildest talt ikke godt. Og dagen skulle ellers bruges til at besøge noget familie. Alle var kampklare, så jeg måtte "stramme" balderne sammen for ikke at skuffe nogen.

Lige før vi kørte fik jeg en pille af Jut, der skulle stoppe for de hurtige toiletbesøg. Jeg fik lov til at ligge ude på ladet, da min mave ikke kunne klare at side op. Vi kørte mod Korat med fuld last. I dag var vi følgende:

Pan, Uh, mormor, morfar, Atchara's mor, Casper, Maj, Tim, Sunan, Daeng, en søster til en af svogerne og selvfølgelig Atchara og jeg.

I Korat fik vi hentet flybilletten til Casper uden problemer, hvorefter turen gik videre ud i fædrelandet.

Vi kørte fra Korat ca. 120 km. til Buri Ram i stegende varme ca. 40 grader. V besøgte først Atchara's moster Luan, hvor der straks blev lavet mad. Jeg var kun tørstig efter Cola men fik da også spist lidt ris, hvorefter jeg lagde mig til at sove i bilen, da jeg var fuldstændig færdig.

Hos denne moster har Atchara engang opholdt sig i længere tid på grund af en bedre skole. Inden vi kørte af sted derfra, blev der plukket friske mangoer ned. En hel sækfuld. Så gik turen af sted igen. Denne gang med 2 personer mere. Mosteren + barnebarn skulle med til Bandan.

Vi kørte ca. 30 km. og gjorde stop ved en anden søster Løg. Hun var desværre ikke hjemme, men vi kom ind og så huset. Et meget flot hus. Det var i byen Lam Plaimat. I samme by boede en anden moster. Så hende kørte vi hen til i stedet for. Hun hedder Luan. Og hun var hjemme.

Hun har en datter der er gift i Tyskland. Så der var meget at snakke om.

I mellem tiden blev jeg kørt om i banken for at få vekslet lidt penge, som vi skulle bruge, når vi skulle til Chiang Mai.

Og for første gang hvor jeg har haft rejsechecks, skulle jeg få problemer. Han ville se kvittering for at jeg havde købt dem, og det har jeg aldrig før hørt om. Tvært i mod – skal penge og kvittering gemmes hver for sig, på grund af erstatningsmulighederne. Og noget helt andet, så kom det ikke ham ved hvor mange penge jeg havde med til Thailand.

Jeg fik ham fortalt hvad jeg mente om dette og forlod banken, rasende. Vi kørte tilbage til de andre hvor jeg forklarede hvad jeg mente om denne bank, og forklarede at jeg ville anmelde denne bank.

Dette forbavsede dem alle, da de er meget autoritetstro over for f.eks. en bank, hvilket jeg overhovedet ikke er.

Efter lidt snak kørte vi igen.

Vi gjorde ophold i Phimai for at se et gammelt Khmer Tempel.
Derefter gik turen videre hjemefter.

Derhjemme fik jeg lidt ris, hvorefter det gik i seng omkring kl. 19.30 og faldt i søvn lige med det samme. Maven var ikke helt OK endnu.

ONSDAG d. 5 MAJ

Kl. 06.30 stod jeg frisk op og kunne ikke mærke noget i maven af betydning. Vi fik straks pakket tasken da vi skulle af sted mod Chiang Mai.

Omkring kl. 08.00 kørte vi af sted og med var den nærmeste familie, Mai, Mæo, forældrene, Casper, Atchara og jeg. Jut kørte.

Kilometer stand 37505.

I Dalat Camping fik vi handlet lidt ind, hvorefter det gik videre.

Vi kom igennem et bjergområde der tidligere havde været plaget af kommunister, der stoppede alt hvad der kom forbi og forlangte guld eller hvad der nu var at få. Vejen igennem bjergområdet var meget snoet, hvilket gjorde det lettere at få stoppet trafikken.

Vi holdt en del pauser undervejs da der var ca. 800 km. Til Chiang Mai. Langsomt, men sikkert fik vi os transporteret nordpå. På det sidste stykke vej mod Chiang Mai var det begyndt at regne, hvilket gjorde vejene utrolig glatte.

På et tidspunkt kørte vi af en allé, hvor der på begge sider af vejen var meget store teak træer. Disse træer er bevaret for at vise hvordan skoven af teak træer engang har været. Enorm flot. Desværre var det for mørkt til at fotografere.

Omkring kl. 20.00 ankom vi trætte til Chiang Mai. Nu skulle vi bare have fundet noget at sove i.

Vi kørte lidt rundt og forhørte os flere steder, indtil vi pludselig fandt et sted. Stedet så godt ud og prisen var OK.

Vi kunne vælge mellem et værelse til 350 Bath eller til 450 Bath. Forskellen var aircondition. Så vi tog i første omgang 2 værelser til 450 Bath. Dertil skulle vi betale 150 Bath for en ekstra opredning.

Da de var ved at klargøre værelserne til os, fandt Atchara pludselig ud af at vi manglede en seng. I stedet for en ekstra opredning mere, valgte jeg et ekstra værelse. Så det endte med at vi havde 3 værelser lige ved siden af hinanden i stedet for.

Derefter kørte vi ud og fik lidt at spise. Vi valgte et sted hvor maden var billig men god, da alle efterhånden var godt trætte og kun lige skulle have fyldt sig med et eller andet.

Efter spisningen skulle vi se om vi kunne finde vores pensionat igen, hvilket voldte en del problemer, men langt om længe fandt vi det og så var det med at komme til køjs.

TORSDAG d. 6 MAJ

Kl. 06.30 stod vi op for straks at begive os af sted til dagens aktiviteter. Alle havde fået en god nats søvn og ventede kun på Atchara og mig.

Første stop var markedspladsen, hvor der skulle handles mad ind. I medens Atchara og Mæo handlede ind, sad jeg stille og roligt og nød 2 kopper god kaffe og skrev foregående dags begivenheder i min lille dagbog.

Derefter gik det af sted mod Doi Suthep, et imponerende bjerg ca. 15 km vest for Chiang Mai. Bjerget er berømt for Wat Prathat, der ligger nær toppen.

Templet (der nås enten ad en trappe med 290 trin eller tovbane) rummer en imponerende, forgyldt chedi, opført i slutningen af det 14. århundrede, to helligdomme samt søjlegange fra det 16. århundrede. Den overdådige udsmykning passer til den storslåede panorama udsigt over det omgivende landskab og Chiang Mai.

Wat Prathat beliggenhed blev ifølge legenden valgt i slutningen af 1300-tallet, da Kong Ku Na søgte et opbevaringssted til nogle hellige relikvier.

De blev anbragt i en howdah på ryggen af en elefant, som så blev sluppet løs, da den kunne gå, hvorhen den ville.

Dyret begav sig op ad Doi Sutherp og standsede først nær toppen, hvor den trompeterede og drejede tre gange rundt om sig selv, inden den knælede ned og hermed angav det udvalgte sted.

Undervejs op af bjerget gjorde vi stop på en rasteplads for at få morgenmad.

Turen op af de 290 trappetrin var for de fleste en hård omgang, men besøget i Wat Prathat var spændende og havde ikke forandret sig ret meget siden første gang jeg så det i 1986.

I templet raslede Atchara med nogle pinde, der skulle kunne spå om fremtiden. Meget pudsigt stod der på papiret at Atchara skulle føde et barn inden for kort tid og at barnet blev en pige. Men dette skulle fremtiden vise.

Efter besøget i templet kørte vi længere op af bjerget, da vi ville besøge en Hmong-landsby. Desværre var det sidste stykke vej til landsbyen lukket for ikke fast boende, så vi måtte vende om og stille og roligt kravle ned af bjerget igen.

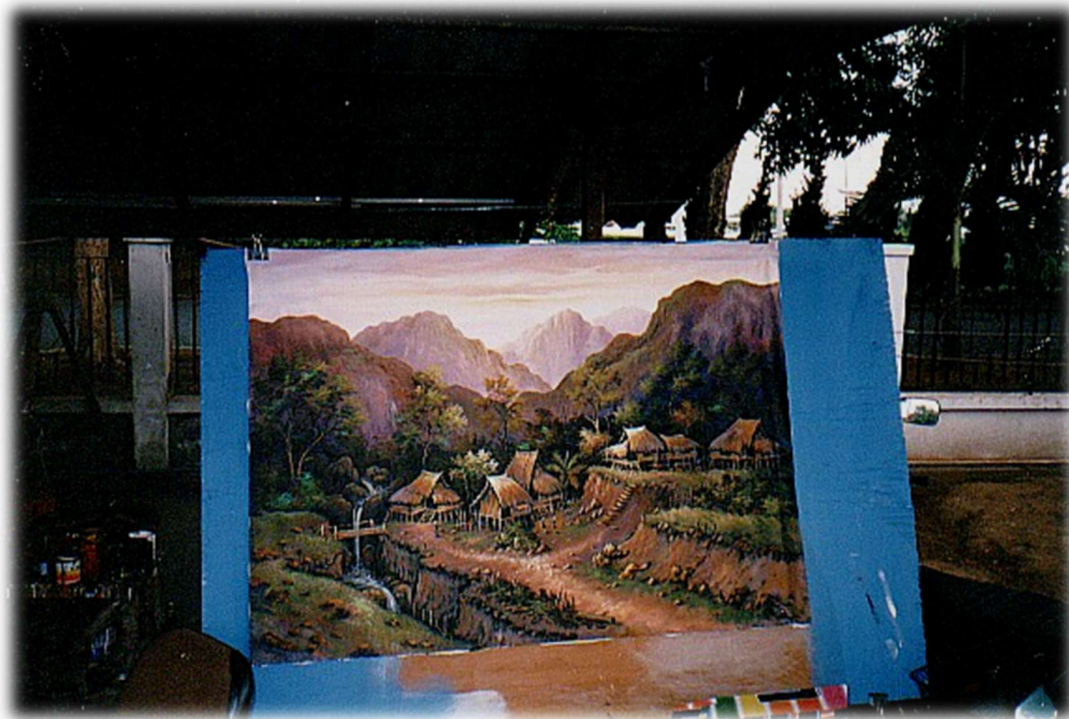
Næsten nede igen gjorde vi stop ved Zoo i Chiang Mai. Og den var stor. Vi brugte ca. 3 timer derinde og Casper og Mai hyggede sig helt fantastisk. De andre opholdt sig næsten udelukkende i eller tæt omkring bilen.

Vi fik kun set en brøkdæl af det hele, men det vi så var enormt spændende at se.

Efter besøget i Zoo gik turen til Bor Sang for at handle ind direkte på fabrikkerne. Vi startede med et besøg på en parasol fabrik, men fik ikke købt noget, hvorefter turen gik direkte til Bor Sang.

Chiang Mai har en af verdens største koncentrationer af hjemmeindustri og et interessant udvalg af traditionelt kunsthåndværk, fra sølvtøj, træskære arbejder og celadon-keramik til vævet silke. Iakarbejde og papirparasoller, som gør det til en oplevelse at gå på indkøb.

I Bor Sang fik jeg købt et billede udskåret i træ. Billedet minder utrolig meget om Bandan, og derfor blev det udvalgt. Prisen var til at starte med 1100,- Bath, men da hun så Atchara kom prisen straks ned i 900,- Bath.

Det sidste vi fik købt var silke direkte på fabrikken. Vi fik købt i alt 9 meter + 1 slips for 5000,- Bath

Nu var det slut med alt det handle og vi satte næsen hjemad til "basen" for at få læsset af samt at få badet lidt. Atchara havde fået det dårligt så hun lagde sig til at sove lidt. Jut og Mæo tog ud for at handle lidt ind til aftensmaden.

Aftensmaden skulle indtages i lejligheden, hvilket jeg ikke helt var tilfreds med. Men begrundelsen var at maden ude i byen ikke var stærk nok, og derfor ville de hellere spise derhjemme.

Efter aftensmaden tog Jut og jeg alene ind i byen. Vi ville opleve nat barzaren. Men først skulle vi finde den. Vi kørte rundt og rundt og kunne ikke finde den. Efter ½ time fandt vi den endelig. Nu skulle der bare findes en parkeringsplads, hvilket også voldte mange problemer, men langt om længe lykkedes dette også, midt i det hele.

Jeg startede med at købe et nyt fotografiapparat og fik 905,- Bath i rabat hvilket var Jut's fortjeneste.

Fotografiapparatet kostede inkl. film og batteri 8300,- Bath.

Efter dette "store" indkøb summede vi rundt blandt boderne og oplevede atmosfæren af folk der var ivrige efter at sælge og købe til den "rigtige" pris. Det sidste jeg fik købt var 3 bluser til Atchara.

På vej tilbage til bilen, var vi blevet lidt tørstige og ville derfor afslutte aftenen med en enkelt øl.

Vi kom lige til det rigtige tidspunkt. Der skulle være opvisning af thai boksning.

Den første kamp var ren opvisning, men den efterfølgende kamp var real. Efter kampen tog vi hjem til de andre. Turen hjem tog under 2 minutter.

Atchara's mor + Casper opholdt sig inde hos Atchara. Casper havde sagt at han ville vente på at jeg kom tilbage, før han ville sove.

Så nu kunne han sove og sov med det samme, hvilket vi andre også gjorde.

FREDAG d. 7 MAJ

Vi stod allerede op kl. 06.30 og startede med at få pakket bilen og kl. 07.00 gik det af sted. Men først skulle der igen handles ind på det lokale marked. Jeg nød imedens lidt kaffe og fik igen ajourført min dagbog.

Kl. 08.00 kørte vi ud af Chiang Mai mod Mae Sai, det nordligste punkt i Thailand.

Det første stop vi havde, var ved en kaffe bar, hvor vi fik lidt frisk kaffe og fik varmet lidt mælk til Casper og Maj.

Derefter gik turen videre og det næste stop var ved nogle "varme kilder" omkring Pong Nam. Kilderne lugtede uhyggeligt af svovl, men oplevelsen var enorm.

På stedet blev der solgt due æg, der var beregnet til at de skulle koges i kilderne, men dette prøvede vi ikke.

Det næste stop var morgenmaden der skulle indtages. Alle var efterhånden blevet sultne og så var der kun en ting at gøre og det var at stoppe. Vores stoppested var helt perfekt.

De næste 50 km mod Chiang Rai var gennem snoede bjergveje, hvor hastigheden var meget lille, og undervejs kom vi forbi salgsboder, hvor der blev solgt friske ananas.

Kl. ca. 13.30 ankom vi til Mae Sai, det nordligste punkt i Thailand, hvor vi startede med at finde et sted at bo.

Det første sted kostede 150,- Bath pr. værelse, men værelserne var for dårlige og vi kørte igen, for at finde noget der var bedre.

Næste sted gav resultat. Vi fik 3 værelser for 1200,- Bath og bilen kunne holde parkeret i en garage.

Helt perfekt. Vi fik hurtigt pakket ud for straks derefter at begiv os videre til fods.

Jut ville have os alle med over til Burma.

Jeg nægtede at ville tro på at det kunne lade sig gøre, men Jut blev ved med at sige at grænsen var blevet åbnet for alle. Ja ja for thailændere måske, men i hvert fald ikke for danskere, men det skulle jo vise sig.

Vi startede med at få taget nogle fotokopier af mit pas og de andres ID kort. Derefter afleverede vi 50,- Bath til de thailandske myndigheder, og dermed var de thailandske

myndigheder tilfredse. Så var der kun de burmesiske myndigheder tilbage og de skulle have 250,- Bath for at jeg kunne komme ind og derefter befandt vi os i Burma.

Fremgangsmåde:

På et fortovskontor i Thailand, blev der lavet 2 fotokopier af mit pas, hvilket kostede 25,- Bath. Disse 2 fotokopier skulle medbringes til det thailandske immigrationskontor. På dette kontor blev fotokopierne stemplet og samtidig skulle jeg aflevere mit pas samt 50,- Bath.

De 2 stemplede fotokopier skulle jeg aflevere hos det burmesiske immigrationskontor sammen med 250,- Bath og samtidig fik jeg udleveret 1 kvittering for modtagelse af de 2 fotokopier.

Denne kvittering skulle jeg for alt i verdenen passe godt på. Jeg havde hverken pas eller kopier længere og kunne ikke længere dokumentere hvem jeg var, hvis der skulle ske et eller andet.

Men på denne måde var de thailandske myndigheder rimelige sikre på at jeg nok skulle komme tilbage.

Jeg fik heller ikke nogen stempler i mit pas på at jeg var udrejst, så jeg tror aftalen var en "lokumsaftale" mellem Thailand og Burma, men systemet virkede.

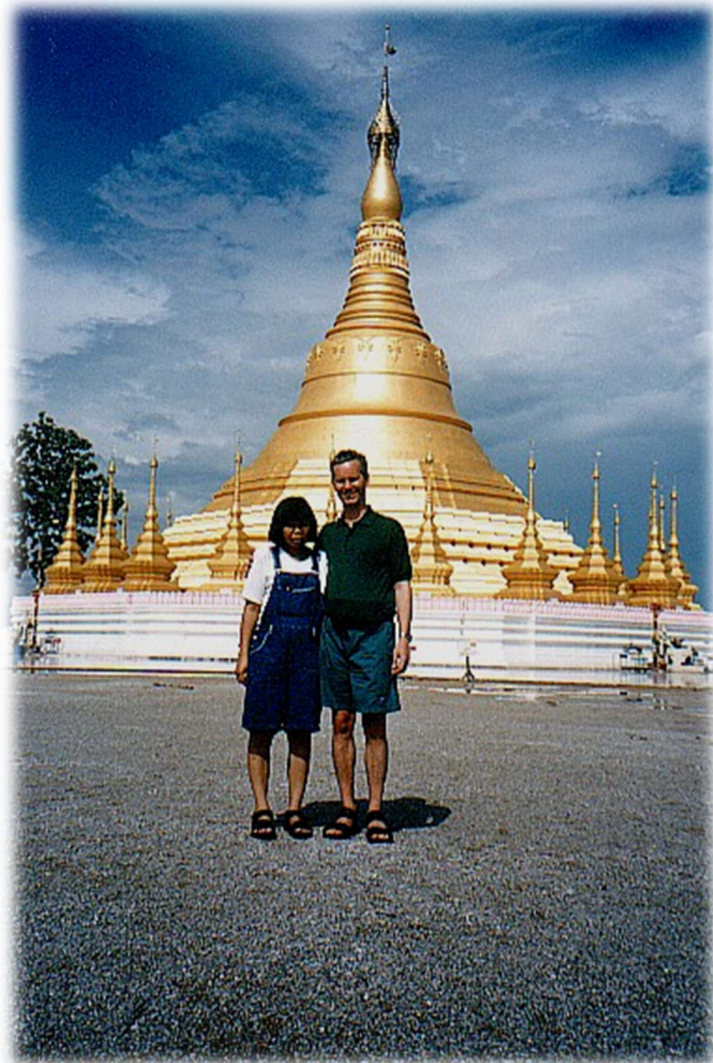
I Burma hyrede vi en gammel taxi og så gik det af sted mod templet. Men forinden skulle prisen aftales. Han forlangte 20 Bath pr. person for at køre os derop og tilbage igen. Men

straks var jeg på vagt. Ja ja den er fin min ven. Når vi betaler nu, må vi se os om efter en anden taxi hjem.

Dette blev direkte oversat til taximanden, som sagde at vi først behøvede at betale, når vi kom tilbage.

Det var så OK, og vi kørte af sted i en gammel øse.

Templet var utrolig flot og velholdt og turen omkring templet var en stor oplevelse, bortset fra de mange børn der tiggede.

Efter denne store oplevelse kørte vi tilbage til byen og første stop var hos ædelstensforretningen. Jeg tror taxi chaufføren var provisionslønnet af butikken, men vi fik ikke købt noget, og så blev vi kørt tilbage til grænsen.

Langs med grænsen så vi på forskellige forretninger og blev konstant mødt af tiggere, hvilket var utroligt ubehageligt.

Da vi gik tilbage mod Thailand fungerede det hele perfekt. Min kvittering blev afleveret, hvorefter jeg fik udleveret den ene fotokopi, den anden beholdt de, hvorefter jeg igen kunne gå ind i Thailand, hvor jeg også fik udleveret mit pas igen.

Inden vi gik hjem til lejligheden, gik Jut og jeg os en tur langs med grænsen på den thailandske side, inden forretningerne lukkede, hvilket de gjorde kl. 18.30. Jut fik købt sig en teleskop fiskestang til utrolig små penge, ca. 400 Bath.

Fra "hotellet" som reklamerede med at de kunne sende email's prøvede jeg at sende en email til BFC uden resultat. Bogstaverne var på thai, og jeg kunne ikke læse hvad jeg skrev, så jeg opgav.

Vi fik aftensmad derhjemme og derefter var der ren afslapning, da alt i byen var lukket ned. Grænsen ind til Burma lukkede kl. 18.00, hvilket betød at byen efter dette tidspunkt døde totalt hen.

LØRDAG d. 8 MAJ

Jeg havde i løbet af natten fået mig en halsbetændelse, hvilket havde vækket mig mange gange i løbet af natten.

Vi kørte omkring kl. 07.30 og startede med lidt handel i de omkring liggende forretninger.

Atchara og de andre kom i en heftig handel med en gadesælger, en lille dreng, der simpelthen ikke var til at stikke i. Varerne havde sin pris og rabat kunne kun opnås ved køb af mere end 1 af hver slags.

Turen gik derefter til den Gyldne Trekant, hvor floderne Mekong og Ruak løber sammen og danner grænsen mellem Thailand, Burma og Laos. Navnet " Den Gyldne Trekant" henviser til det langt større område af disse tre lande, som står for to tredjedele af verdens opiumsproduktion – omkring 2400 tons om året.

Efter at have opholdt os lidt der, gik turen tilbage mod Mae Sai. Vi skulle nu besøge det palads som kongens mor havde boet i. Undervejs gjorde vi stop ved en af Mæo folkenes salgsboder, hvor Jut og jeg hver især fik købt et armbånd i sølv, lavet af disse folk. Mit armbånd kostede 100 Bath.

Medens vi opholdt os der, blev jeg toilet trængende og fandt da også toilettet. Lige før jeg fik "smidt" bukserne opdagede jeg til min skræk, at der på døren sad et kæmpe firben på ca. 40 cm.

Hvis man havde haft hård mave, kunne det have kureret en hvilken som helst hård mave. Det tog mindre end et split sekund, hvorefter jeg igen havde fået bukserne på og på vej ud, uden at genere dette "lille" firben.

Jeg måtte nu tyde til toilettet ved siden af, som knap var så ren som det første.

Inden vi kørte videre fik vi lidt at spise, hvorefter vi var klar til en lang spadser tur, som vi skulle ud på lidt senere.

Vi besøgte kongeslottet, hvilket tidligere havde været beboet af kongens moder, som døde for nogle år siden. Inden vi kunne komme ind, skulle vi iføres lange bukser, da korte bukser eller korte kjoler ikke var tilladte.

Slottet var imponerende flot. Ligesom en jagthytte i Østrig, bare i noget større målestoksforhold.

Vi fik lov til at komme ind og se noget af slottet sammen med en guide, der forklarede om byggeriet og om livet på slottet.

Casper var begyndt at blive træt og ud af ca. 70 fædder skulle hans lille fod træde på en bi, og det gjorde selvfølgelig ikke situationen bedre.

Efter besøget på slottet gik vi en tur i haven som var fantastisk flot. Jeg fik taget et billede af "Black Boy", et træ, som er mere end 1000 år gammel.

På vej til bilen skulle vi se hvad Mæo folket havde at tilbyde. Men vi fik ikke købt noget.

Derefter gik turen til et tempel utroligt højt oppe. Vi kørte på så små veje at hverken busser eller lastbiler måtte køre der. Det sidste stykke vej, var så stejlt at vi måtte kravle op i 1 gear og ind i mellem med hjulspind.
Vi var på det tidspunkt over skyerne.

Besøget i templet var meget spændende, da der var en "mystisk" stemning over dette tempel, måske på grund af tågen, der lå ind over templet.

Efter besøget i templet gik turen sydover. Vi ville så langt mod syd, som vi nu kunne nå.

Undervejs gjorde vi stop ved nogle af vej boderne for at handle friske frugter.

På et tidspunkt skiftede jeg plads med Atchara's far, da jeg trængte til at ligge ned. Min feber var meget høj, og jeg kunne til sidst ikke hænge sammen mere.

Vi ankom til Den Chai, hvor vi ville overnatte. Vi fik 2 værelser. 1 lille og 1 stort for 800 Bath. Atchara og jeg tog det lille og de andre det store.

Jeg startede med 2 piller og gik straks i seng og sov lige med det samme. Senere kom Atchara med lidt suppe, som jeg fik lidt af og derefter sov jeg straks igen.

SØNDAG d. 9 MAJ

Vi stod op kl. 06.00 og jeg var rimelig OK. Vi kørte straks af sted for kort tid efter at holde et stop for at få lidt kaffe.

Kaffen gjorde godt og inden vi forlod denne plads, havde vi fået købt liggestol samt barneseng.

Liggestolen var til Atchara's mor og sengen til Jut. Barnesengen blev fyldt med vores bagage og liggestolen blev bundet på taget og så gik det af sted igen.

I Phitsanulok gjorde vi stop for at se templet. Et meget storslået tempel, med masser af guld. Jut og jeg gik os en tur rund om templet og fik samtidig set de lokale boder, hvor jeg var ved at falde for et par elefanter.

Efterhånden var de andre blevet sultne, så nu skulle der findes noget mad, og det var ikke så let. Men til sidst lykkedes det og kort tid efter var der morgenmad / frokost, som blev indtaget ved et bus holdested.

Derfra gik det videre mod syd.

Undervejs så vi 3 slanger der var kørt over. De havde en størrelse på ca. 1 meter og i tykkelse ca. svarende til den gamle 5 kr. altså lidt uhyggeligt.

Lige før vi var ved at være hjemme kom vi til en grimme ulykke der lige var sket. Midt på vejen lå en motorcykel og under den en mand, hvis hoved der flød blod ud af. Der var mange mennesker tilstede så vi kørte videre uden at stoppe, hvilket gjorde at jeg fik lidt dårlig samvittighed.

For hvem af dem, der stod der, havde udvidet førstehjælp – nok ingen. Og selv om dommen i bilen straks lød på at manden var død, var det jo ikke sikkert.

Kl. ca. 17.00 var vi hjemme og så skulle der pakkes ud. Og der var meget. Vi havde i alt kørt 1.966 km i fem dage og brugt jeg ved ikke hvor mange liter diesel.

Jut skulle iflg. aftale have 5000,- Bath eller 1000,- Bath pr. dag og det var der ikke noget at sige til.

Han havde kørt helt fantastisk og meget sikkert og det var meget værd. Turen havde kostet os ca. 35.000,- Bath inkl. fotografiapparat og det hele.

Efter hjemkomst tog vi op til Tun med lidt gaver. Vi snakkede lidt, hvorefter Jut råbte efter mig. Jeg skulle lige komme ned til ham. Han ville give en øl i deres hus. Jeg tror faktisk at det var konens ide og det var helt fantastisk, da det var første gang jeg fik en snak med hende.

Efter en øl's tid ankom Atchara og så var det afgang. Vi skulle hjem og spise. Efter aftensmaden var vi klar til sengen, ja den nærmest overfaldt mig, men det gjorde heldigvis ikke ondt.

MANDAG d. 10 MAJ

Efter en nat med konstant styrtregn og hvor strømmen igen svigtede, medførte det at vi vågnede utroligt tidligt. Atchara's mor lagde sig ned til os og hyggede sig med Atchara.

Her til morgen regner det stadigvæk og luftfugtigheden er meget høj. Temperaturen er dejlig behagelig, vel omkring de 25 – 30 grader.

Da jeg stod op var 2 små drenge i gang med at "pølse" en høne for familien. Det skulle de have 10 Bath for.

Mo's største dreng "Goe" skulle starte i skole og fik 500 Bath til køb af skolebøger. Han havde trods alt passet huset medens vi var i Chiang Mai, hvilket vil sige, at huset ikke et minut stod tomt. Min computer stod i huset og den skulle sikres for tyveri.

Efter morgenmaden indså jeg at det blev en "off day". Så jeg fik pakket Pc'eren ud og begyndte at arbejde, hvilket jeg gjorde resten af dagen. Til frokost fik jeg serveret varm mad og 1 kold øl, hvorefter arbejdet kunne fortsættes.

Sidst på eftermiddagen fik jeg mig en lille lur på drømmesengen. Da jeg igen vågnede, var det endelig holdt op med at regne.

Hen i mod aften hjalp jeg lidt med aftensmaden. Jeg skulle raspe en kokosnød og derefter så jeg Mæo håndtere en spand fuld krabber, som de skulle have til aftensmad.

Krabberne blev ført løst for deres skal, for derefter at ende i krukken, hvor de skulle "myrdes". Massen blev derefter overhældt af vand og dette vand blev så siet fra til suppe. Ovenstående gentog sig.

Jeg fik til aftensmad små agurker fyldt med svinekød. Efter aftensmaden var vi klar til at gå i seng.

TIRSDAG d. 11 MAJ

Igen havde det regnet hele natten, men denne nat var strømmen ikke forsvundet og temperaturen denne morgen var dejlig.

Efter morgenmaden skulle vi en tur til Korat sammen med Jut.

I Korat startede vi med at skulle veksle penge. I den første bank kunne de desværre ikke klare denne opgave, da deres EDB var gået ned. Så vi fandt en anden bank og havde ingen problemer med at få vekslet.

Jeg mente at det nu var tid til at jeg skulle have en gave, så vi kørte hen til guldforretningen hvor jeg fik købt en ny halskæde i 3 Bath. Jeg gav den gamle halskæde i bytte og fik en god pris for den.

De ville give 4.500,- Bath for den gamle, så bytteprisen blev kun 11.900,- Bath. Samtidig fik Atchara købt sig en guld ring.

P.S. Da jeg købte halskæden for 2 år siden kostede den 4.500,- Bath

Da vores guldkøb var overstået, ville vi se om vi kunne finde Sau's mor og far i Korat. Men først skulle vi nu se om vi kunne finde stedet. Langt om længe lykkedes det, men det viste sig at de var flyttet.

Vi fik at vide hvor det ca. skulle være, men det var som at lede efter en nål i en høstak. Alligevel prøvede vi, men uden resultat.

Nu kunne vi ligeså godt vende næsen hjemad, men jeg mente at vi skulle tage ind i byen, for at få lidt at spise.

Langt om længe lykkedes det at finde en parkeringsplads og så gik turen til restauranten. Vi fik en gang rigtig god mad til utrolig billige penge.

Efter middagen gik turen til supermarkedet. Hvis ikke vi besøgte supermarkedet, skulle vi betale 70 Bath for parkering.

Og jeg fandt lige hvad jeg manglede. Deodoranter. Så jeg fik købt 10 af slagsen. Det er den eneste jeg kan tåle.

Efter indkøbsturen i supermarkedet gik turen til den lokale markedsplads. Vi skulle have lidt frugt med hjem.

Derefter gik turen stille og rolig hjemad.

Lige før vi var hjemme, stod Atchara af hos frisøren. Hun skulle have vasket hår havde jeg forlangt, da hun havde siddet sammen med nogen der havde lus. Jeg selv havde besluttet mig for at ville klippes. Det skulle Tun's mand gøre.

Så da det var ordnet, kunne vi gå hjem igen.

Derhjemme fik vi besøg af skoleinspektøren og hans kone, da det skulle afklares om jeg skulle op på skolen og snakke med en klasse.

Dette blev aftalt til næste morgen kl. ca. 08.00 og jeg glædede mig allerede helt vild, samtidig med jeg selvfølgelig også var spændt måske endda lidt nervøs.

Efter aftensmaden var jeg klar til sengen.

ONSDAG d. 12 MAJ

Kl. ca. 06.00 var jeg vågen og på en eller anden måde nok lidt spændt på hvad der skulle ske oppe på skolen.

Efter morgenmaden var det igen begyndt at regne, så Jut stillede sin bil til rådighed for os. Oppe på skolen var der morgensamling da vi ankom. Og straks blev der urøre i geledderne. Der var pludselig en "Falang" på skolen. (Falang betyder en hvid mand). Alle så ud til at have det morsomt ved synet af mig.

Vi blev efter morgensamlingen vist op på 1 etage hvor de havde deres computerrum. I ventetiden til der blev låst op fik jeg skrevet lidt i deres gæstebog, hvilket de gik utrolig meget op i.

Jeg skulle beskrive hvad jeg syntes om skolen, eleverne og lærerne.

Jeg fik skrevet et par pæne linjer, hvilket de straks fik læst og oversat til de andre. Og så var der glæde.

Efter at have ventet lidt ankom lærerinden, der havde med EDB at gøre, og låste op for os. Jeg var næsten kun lige kommet indenfor, inden jeg blev konfronteret med diverse EDB problemer som de havde.

Jeg fik straks forklaret at jeg ikke var tekniker, men at jeg gerne ville se om jeg kunne løse deres problemer. Første problem var deres printer. Printeren kunne ikke trække papiret ind. Efter at have set lidt på printeren kunne jeg fastslå at rullerne der skulle trække papiret frem ikke længere fungerede og ville kræve teknisk bistand. I mellem tiden havde de fundet manualen til printeren som jeg fik udleveret, og der var løsningen.

Printeren havde en anden mulighed for papir indtræk. Jeg fik straks afprøvet denne og den virkede.

Nu var jeg simpelthen dagens mand i skysovs, og var klar til næste problem.

De andre problemer var på 4 computere hvor Word indstillinger skulle justeres. Det var jeg lige manden til fik jeg forklaret og gik straks ombord i disse. Men.

Det viste sig at en stor del af tekstbehandlingen, omkring indstillinger, stod på thai. Og her stod jeg af.

Vi fik sendt en stafet hjem til familien for at hente min PC så jeg kunne lave sammenligninger mellem min PC og deres PC'er, da det var samme version vi kørte på.

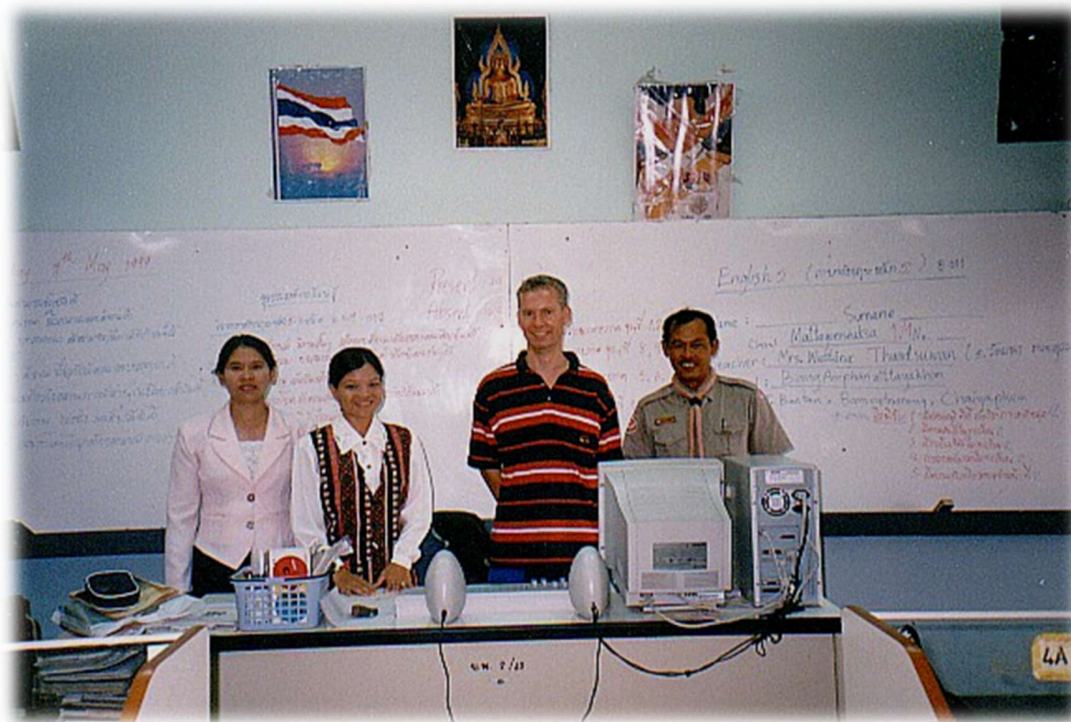
Men så nemt skulle det ikke være. Da jeg havde fået startet min PC op, myldrede det ind med nysgerrige unge mennesker, der ikke før havde set en bærbar PC.

Og så begyndte sammenligningen, som til sidst alligevel ikke virkede. Der var forskel i indstillingerne, selvom det var samme version.

Jeg spurgte om de ikke havde en PC som virkede, og det havde de, og så begyndte vi sammenligningen mellem deres egne PC'er og fik det til sidst til at virke på alle PC'er.

Så alt i alt havde besøget i EDB rummet været en kæmpe succes. Undervejs var jeg blevet fotograferet utallige gange med både lærere og elever.

Da vi var færdige i EDB rummet gik turen til engelsk undervisningslokalet sammen med engelsk lærerinden, en utrolig sød pige, der var helt eminent til engelsk.

Vi ventede lidt da det var frikvarter, og så ankom eleverne, og der var mange. Alle grinede og var meget generte. Lærerinden fik fortalt at jeg den næste time ville fortælle lidt om Danmark og mig selv, og dermed var ordet mit.

Jeg fik startet og så kørte det bare der ud af. Jeg fik straks forklaret at de bare skulle stille alle de spørgsmål de ønskede at få svar på.

Det viste sig at de havde svært ved at forstå det hele, og at jeg skulle snakke meget langsomt for at de kunne følge med.

Efter et stykke tid blev vi enige om at lærerinden og jeg snakkede engelsk sammen og at hun ville oversætte det hele til thai for at de skulle få noget ud af timen. Hun havde ingen problemer med at forstå mig.

Eleverne stillede mange spørgsmål som gik på:

Spørgsmål:

- Hvordan er vejret i Danmark

Svar:

Vejret er generelt trist og vi har mange regnvejrsgage. Vi mangler sol og varme. Og om vinteren er der uhyggeligt koldt. Helt ned til -20 grader. Jeg mener ikke vi er født til at bo nord for Alperne.

Spørgsmål:

- Hvad er det skønneste du har oplevet i Thailand

Svar:

Jeg har oplevet utrolig mange dejlige ting i Thailand, og det er svært at sige hvad den bedste oplevelse har været, men det at bo i Bandan og opleve freden, gæstfriheden, roen og de dejlige mennesker der her færdes, står nok som den største oplevelse for mig i Thailand.

Spørgsmål:

- Hvad synes du om thailændere

Svar:

Jeg kan kun sige, at det er et dejligt og venligt folk. Jeg har på intet tidspunkt mødt et thai menneske der ville mig noget ondt. Thailændere vil meget gerne kommunikere med os "Falanger" men mange gange er der sprog problemer, og alligevel finder vi ud af det.

Spørgsmål:

- Hvad vil du altid huske Thailand for

Svar igen:

Det er et meget svært spørgsmål, da der er mange ting jeg altid vil huske Thailand for. Men som sagt tidligere, vil jeg altid huske thailændere for deres venlighed, imødekommenhed, hjælpsomhed og de mange smil man altid får.

Spørgsmål:

- Hvor i Thailand har du det bedst

Svar:

Det kan hurtigt og nemt forklares. Det bedste sted for mig i Thailand er Bandan, hvor der fred og ro.

Spørgsmål:

- Kan du lide vores skole

Svar:

Jeg syntes jeres skole er helt fantastisk, og kunne godt tænke mig at få lov til at undervise jer i EDB fremover. Kunne I tænke jer en "Falang" til at undervise i EDB?

Spørgsmål:

- Hvordan bliver man EDB ekspert og hvor lang tid skal man læse

Svar:

Det kan siges med meget få ord, og det er hårdt arbejde og en arbejdsdag der ikke kun er på 8 timer men ofte på 12 til 14 timer.

Og dertil skal man have en enorm interesse for EDB.

Jeg har ikke læst til EDB men har lært det hele ved hårdt arbejde.

Spørgsmål:

- Kunne du tænke dig at bo i Thailand

Svar:

Ja, men min kone vil ikke bo i Thailand endnu. Jeg er klar til at rejse nu, men det må vente lidt endnu.

Spørgsmål:

- Hvad dyrker I i Danmark

Svar:

Jeg forklarede hvad vi i Danmark dyrker.

Spørgsmål:

- Hvor langt er der til Danmark

Svar

Der er ca. 9.000 km i en flyvemaskine.

Spørgsmål:

- Hvilke dyr lever der i Danmark

Svar:

Jeg forklarede om de forskellige husdyr vi i Danmark holder os.

Spørgsmål:

- Kan du lide Bangkok

Svar:

Nej, Bangkok er en forfærdelig by. Det larmer uhyggeligt og luft forureningen er uhyggelig. Nej det er 1000 gange bedre heroppe i Bandan.

Spørgsmål:

- Hvor mange år skal I gå i skole og hvad koster det

Svar:

Vi skal mindst gå 9 år i skole, og derefter frit fortsætte med det vi brænder mest for, uden at det koster os noget.

Spørgsmål:

- Hvor mange gange har du været i Thailand

Svar:

Med denne tur er det 3 gang jeg er i Thailand. Første gang i 1986, anden gang i 1997 og nu i 1999.

Spørgsmål:

- Hvorfor er du gift med en thailænder

Svar:

Ja det var et svært spørgsmål, men jeg vil prøve at besvare spørgsmålet så godt jeg nu kan. Jeg har brugt min ungdom til at se det meste af verdenen og havde på det tidspunkt ikke brug for nogen kone.

På et tidspunkt bliver man træt af at rejse alene rundt, hvorfor jeg besluttede mig for at nu skulle det være slut med at være alene.

Efter min første tur til Østen i 1986 besluttede jeg mig for, at hvis jeg engang skulle giftes, så skulle det være med en pige fra Thailand.

Og hvorfor så en pige fra Thailand.

Og til spørgsmål kan jeg kun sige, at det ved jeg ikke, andet end at thai piger er utrolig flotte og at jeg siden 1986 har været "besat" af tanken om at gifte mig med en pige fra Thailand.

Da der var gået ca. 1½ time var spørgsmålene så småt ved at være udtømte. Og vi afsluttede timen.

Lærerinden sagde efter timen at det havde været helt fantastisk og at eleverne havde udtrykt sig utrolig positivt om denne "time".

Jeg blev bedt om, at næste gang jeg kommer til Bandan, at melde mig på skolen, så vi kan gøre det om og forklare en ny klasse om Danmark og Europa.

Efter at vi var færdige kørte Atchara og jeg tilbage igen. Det havde været en dejlig spændende formiddag.

Over middag kørte Atchara, Casper og jeg i Jut's bil ind til Dalat Camping. Casper skulle have et par nye sko og vi skulle have handlet lidt ind.

Det sidste vi fik købt var 3 store vandpistoler, som selvfølgelig straks skulle i brug, når vi kom hjem.

På vej hjem fik vi tanket lidt diesel hos Shell, der også denne gang ikke ville tage imod mit Shell-kort. Så vi måtte betale kontant.

Derhjemme startede den store vandkamp, og så kom der liv i dem alle. Casper kunne ikke lade være med igen og igen at sprøjte ind på dem, der ikke deltog i vandkampen. Det var til sidst ved at koste et par øretæver, men han reddede den.

Da vandkampen var overstået og alle godt våde, fik jeg mig en slapper. I denne varme er det hårdt at løbe sådan rundt med alle de børn.

Efter en times tid ankom Jut, der mente at vi skulle på jagt. Så det gjorde vi, uden den store succes.

Det blev kun til 2 duer og så havde vi siddet fast med bilen på en skole, hvor vi havde været nødt til at hidkalde en flok skolebørn, der lige skulle hjælpe med at skubbe bilen fri.

Vi kom lige hjem til aftensmad hvor Atchara's mormor og morfar kom på besøg til aftensmaden.

Atchara's morfar mente vi skulle have en skvis Whisky til maden. Så jeg måtte åbne en af de flasker jeg ville have med til Danmark.

Lige før vi skulle spise ankom Dim, der ville hente Casper, da Tun og hendes mand en sidste nat gerne ville have Casper liggende mellem dem, som de nu havde gjort i snart 2 år.

Jeg forklarede Atchara's morfar at han skulle hælde lidt Whisky op til os, og det skulle jeg aldrig have gjort. De sjusser han hældte op var nogle gevaldige nogen. Men sådan skulle det nu engang være. Vi skålede og havde det dejligt sammen.

Flere gange fik jeg, via Atchara, at vide at han så utroligt gerne ville snakke med mig, da han så gerne ville høre hvordan det var i Danmark og Europa.

Atchara's morfar er utrolig vel anset i Bandan, da han altid har et svar på evt. spørgsmål.

Resten af flasken fik han med hjem og dermed var han glad.

Atchara's mormor havde købt lidt hostesaft til mig, som jeg skulle tage før jeg gik i seng, da jeg den foregående nat ikke havde sovet pga. hoste.

Så medicinen den aften stod først på nogle store Whisky sjusser, derefter 1 par øl, 1 lemon med salt og til sidst hostesaft.

Og jeg sov helt fantastisk.

TORSDAG d. 13 MAJ

Kl. lidt i 6 vågnede jeg og havde sovet helt fantastisk. Og nu her til morgen er der gang i forberedelserne til formiddagens begivenheder.

De ældste i familien vil tage afsked med Casper, hvilket en højtidelig ceremoni skal være med til at festlig gøre dette.

Kl. 08.00 var der allerede ankommet mange. Og straks begyndte ceremonierne med at der på Caspers håndled blev bundet en snor rundt af de forskellige der deltog.

Samtidig fik Atchara og jeg også en sådan snor omkring håndledet. Casper var ikke helt så tilfreds med dette, men han blev nødt til det.

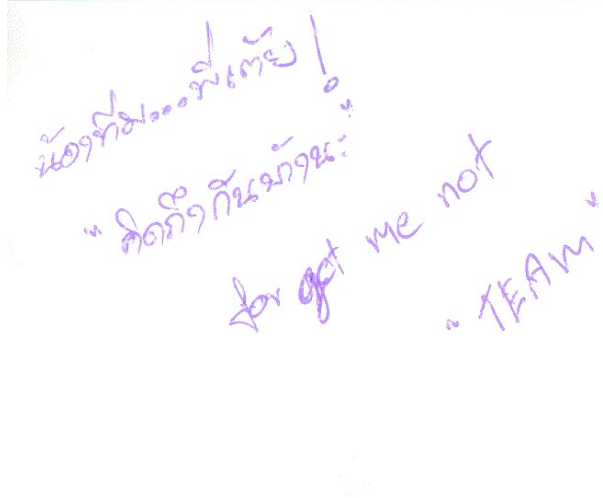
Derefter var der spisning.

Under spisingen fik Atchara og jeg 3 billeder i gave fra Tun og Noi.
På billederne var Casper sammen med Tun og Noi og på bagsiden stod der på thai og engelsk følgende:

”Du må ikke glemme mig”

Tun's mand Noi deltog ikke i spisningen. Han kunne simpelthen ikke. Han var meget ked af at sige farvel til Casper.

Til sidst afleverede Atchara og jeg 2 gaver til mormor og morfar hvorefter det hele var overstået.

Vi begyndte derefter så småt at pakke kufferterne og få lidt styr på alt vores bagage.

Kl. ca. 15.00 tog vi bilen ind til byen sammen med Atchara's mor, Mæo, Mai, Casper til marked. Jeg var den heldige vinder af at skulle køre. Vi var kun lige ankommet, da vi fandt ud af, at vi manglede pap til at pakke vores billede ind i.

Så vi kørte straks af sted igen mod Dalat Camping for at finde ud af at de heller ikke havde noget, så vi kørte til den næste by, hvor det lykkedes at finde noget der kunne bruges.

Derefter gik turen tilbage til markedet, som imellem tiden var ved at pakke sammen pga. at der trak tunge skyer op. Så det fik vi ikke noget ud af og kørte hjem igen.

Vi nåede knap nok hjem før regnen væltede ned i tunge stride strømme.

I løbet af ca. 5 min. var baljerne på terrassen fyldte med vand og det blev hurtigt meget koldt.

Det regnede ca. 1 time hvor det bare væltede ned.

Efter aftensmaden var der lidt hyggesnak, men Atchara faldt hurtig i søvn og så kunne jeg også ligeså godt gå i seng.

FREDAG d. 14 MAJ

Kl. 06.00 var der fuld gang i den igen. Så vi kunne lige så godt stå op.

I dag er det afrejsedag og vi skal køre af sted omkring middag. Hvor mange der skal med er usikkert. Men der er 2 biler der kører. Jut og Sunan.

Medens jeg fik morgenmad kom el manden med afregningen, for den sidste måned, for Atchara's mor og far og søsteren Mo.

Der var vild opstandelse over at de var så høje. Der skulle for 2 huse betales ca. 300 Bath. Inden de flåede el manden helt, skyndte jeg at melde mig som sponsor for denne måned, og dermed var alt godt igen.

Vi fik i løbet af formiddagen pakket det sidste og dermed også billedet. Taskerne var godt fyldte, men jeg var denne gang ikke bange for overvægt, da vi nu også havde Caspers vægtfylde at gøre godt med.

Det eneste der nu manglede var et bad.

Jeg nåede lige at skrive en afskedstale ned, som jeg havde tænkt mig at holde i lufthavnen, når den tid kom.

Talens ordlyd var følgende:

Kære familie

Jeg ved at dette øjeblik er svært for os alle. At hive en lille dreng, som alligevel er stor, ud af jeres dagligdag bliver en kæmpe omvæltning. Der vil mangle noget.

Atchara og jeg er glade for at det endelig lykkedes med adoptionen og det samme håber vi I er, selvom det lige nu er meget svært.

Men vi vil gøre alt for at han får det godt hos Atchara og mig i Danmark og ikke glemmer hverken thai eller familien i Thailand.

Vi ændrer hans navn lidt for at han skal få det lettere i Danmark, når han bliver ældre. Hans nye navn bliver Casper Gosin Saengrit Jørgensen.

Samtidig vil Atchara og jeg gerne sige 1000 tak for 3 gode og interessante uger i Thailand og en speciel tak til Tun og Noi, for at have passet så godt på Casper.

Efter lidt ris og 1 øl var vi ved at være klar til afrejse.

Vi skulle op og tage afsked med mormor og morfar. Vi fik taget pæn afsked med dem og kl. 12 gik turen mod Bangkok.

Jeg fik fortalt mormor, via Atchara, at hun skulle love mig at hun holdt sig lige så smuk og frisk som hun var nu, til vi kom næste gang, og igen kom det dejlige smil frem på hende.

I bilen som Jut kørte var vi de samme, som vi var til Chiang Mai. De andre ville køre senere.

Undervejs stoppede vi for at få lidt at spise. Vi fik den dejligste mad man kan tænke sig og der var masser af det. Det hele kostede 500 Bath.

Næste stop var lufthavnen i Bangkok. Men vi var i god tid.
Mæo og Jut kørte ud for at hente Daj + kone. Vi andre måtte bare pænt vente.

Langt om længe kunne vi få afleveret bagagen.
Billetdamen undrede sig over at Casper ikke havde noget pas, men til sidst accepterede hun vores forklaringer.
Billedet kunne vi ikke tage med ind i flyet. Det var for stort, så der blev klistret "Forsigtig mærker" på.
Vi gik derefter tilbage til de andre.

Bil nr. 2 ankom lidt senere og så var vi pludselig mange.
Tun og hendes søn, Pan og hendes søn, Dim, Sunan, Daeng, Tim, En nabo dreng, Atchara's mor og far, Mæo, Maj, Jut, Daj og kone og selvfølgelig os 3.

Jeg bød hele flokken på lidt at drikke, og det var noget af en udskrivning. Ca. 1000,- Bath.

Kl. 22.00 ville vi gå ind gennem paskontrollen, hvilket betød afsked. Næsten alle græd og havde utroligt svært ved at tage afsked med Casper. På et tidspunkt følte jeg mig næsten som kidnapper.

Den eneste der tog det roligt var Casper. Jeg tror ikke han forstod hvad der skulle ske, andet end at han nu skulle ud i en stor flyvemaskine.

I paskontrollen fik vi pludselig problemer. Casper var ikke indrejst på mit pas og kunne derfor ikke udrejse på mit pas.

Atchara forklarede og forklarede men lige lidt hjalp det. Nu kom der "forstærkning" til, da vi efterhånden diskuterede ret højt.

"Forstærkningen" var nogen som havde højere rang. Hun fik det hele forklaret og jeg havde heldigvis taget 1 kopi med af adoptionsbevillingen, som hun også fik at se.

Og så begyndte det at lysne. Selvom hun ikke kunne læse dansk, kunne hun se at navnene på papiret var identisk med navnene i passet.

Paskontrolløren fik mit pas igen og skrev i passet at vi rejste 2 ud og at Casper var dansker, og dermed var alt OK.

Vi fik handlet lidt og så var det afgang til flyet.

I flyet var der en gammel kineser der havde sat sig på en af vore pladser. Hun blev af stewardessen pæn bedt om at rykke ud til hendes plads. Dette kunne hun ikke forstå for hun havde 3 veninder med som hun lige ville reservere plads til.

Men den gik ikke og vi fik vores pladser.

Inden vi forlod lufthavnen var Casper faldet i søvn. Han var helt færdig.

Vi havde en dejlig og rolig flyvning og landede i København omkring kl. 06.30, hvor vi straks fik ordnet billetten til Casper til Billund.

I Danmark var det hundekoldt og jeg havde kun korte bukser på.

Nu skulle vi kun have tiden til at gå til kl. 14.25 i bidende kulde.

Turen igennem paskontrollen var en let sag for os alle 3, og i indenrigsgården fik Atchara og Casper sig en god lang søvn og endelig var tidspunktet inde til at vi skulle med til Billund.

Flyvningen til Billund var noget urolig, men Casper nød hele turen og fik set en masse.

I Billund stod mor og far, Britta, Erik, Camilla og Dorte klar til at modtage os. Og nu ventede vi spændt på om alt vores bagage ville være der.

Vi havde på det tidspunkt ikke set noget til bagagen fra vi afleverede den i Bangkok.

Men alt var der, og inden turen gik hjemad fik vi os lidt kaffe og en øl.

Dorte og Camilla hyggede sig med Casper.

Mor og far kørte os hjem og bagagen kunne lige netop være i bilen. Derhjemme fik vi os en varm velkomst. Majken, Asbjørn og Tobias havde sat en kæmpe velkomsthilsen op på muren. Velkommen hjem.

Græsplænen var pæn og nydelig da Poul Erik havde slået den. Han syntes det var synd for os at komme hjem til en uhyggelig lang græsplæne.

Vi fik derefter pakket lidt ud og havde svært ved at "finde" os selv. Jeg var efterhånden også ved at være meget træt. Jeg havde kun fået ca. 2 timers søvn inden for de sidste 2 døgn.

TIDEN EFTER HJEMKOMSTEN

I den efterfølgende uge havde vi utrolig travlt og heldigvis havde jeg taget fri hele ugen. Vi skulle først og fremmest have vasket alt vores tøj som vi havde haft med til Thailand, og der var meget, da alt var fugtigt.

Vi skulle have Casper tilmeldt folkeregisteret så han kunne få et personnummer for derefter at blive oprettet korrekt i passet.

Casper skulle til lægeundersøgelse og tjekkes. Atchara skulle til tandlæge og så skulle vi have købt en masse tøj til Casper.

Jeg fik også lavet en ulykkesforsikring på Casper.

Vi var på besøg hos Reinholdt & Co. for at høre hvornår Atchara skulle starte igen. Det skulle hun om onsdagen.

Vi var også på besøg hos BFC hvor der var stor interesse i vores netop overståede tur til Thailand og hvordan det gik med Casper.

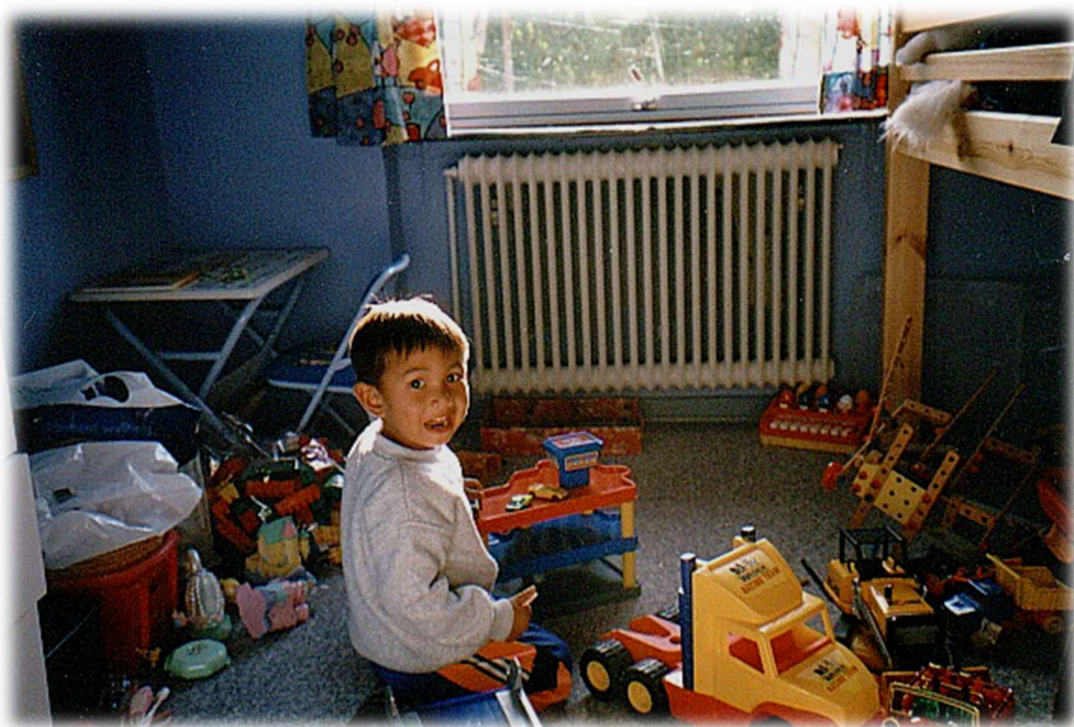
I vores interne BFC avis "Go' mandag" stod der følgende under rubrikken "Tillykke til....."

Efter en lang og sej kamp med både danske og thailandske myndigheder opnåede Kaj Heydt endelig starttilladelse til storken, der den 15. maj 1999 landede i Sdr. Felding, med en dejlig 3 årig dreng på omkring 15.000 gram og 110 cm.

Familien har det efter forlydende godt – og storken har sandelig meldt sin ankomst igen hos Kaj og Atchara – allerede til december.

Jeg fik i løbet af ugen også besked på at jeg kunne hente min nye bil den kommende weekend.

Jeg fik aftalt det efterfølgende forløb med børnehaven, hvornår han skulle starte og hvordan vi greb det an.

Om tirsdagen hentede jeg King hos Kirsten og Bjørn, hvor han havde haft det utrolig godt. Han var blevet passet og plejet og befandt sig godt hos dem.

I løbet af ugen fik jeg også bestilt tid hos præsten til barnedåb som skulle være søndag den 27. juni 1999.

Mor og far skulle stå fader og derforuden var der følgende med til festen som startede kl. 08.30 i Sdr. Felding kirke.

Britta, Erik, Camilla og Dorte
Tanja og Richard
Kirsten og Bjørn
Karen Margrethe og Verner
Senuan og Ib
Nitaya, Bent, Michael og Dennis
Pen, Niels og Tinogon

Vi fik desværre afbud fra følgende personer:

Annette, Peter og Jeppe
Pia, Erik, Rebecca og Natasja
Jim, Bent, Tom og Tim
Sau, Kenneth, Helena og Line
Silirak, Arne og 2 børn

men det var der ikke noget at gøre ved.

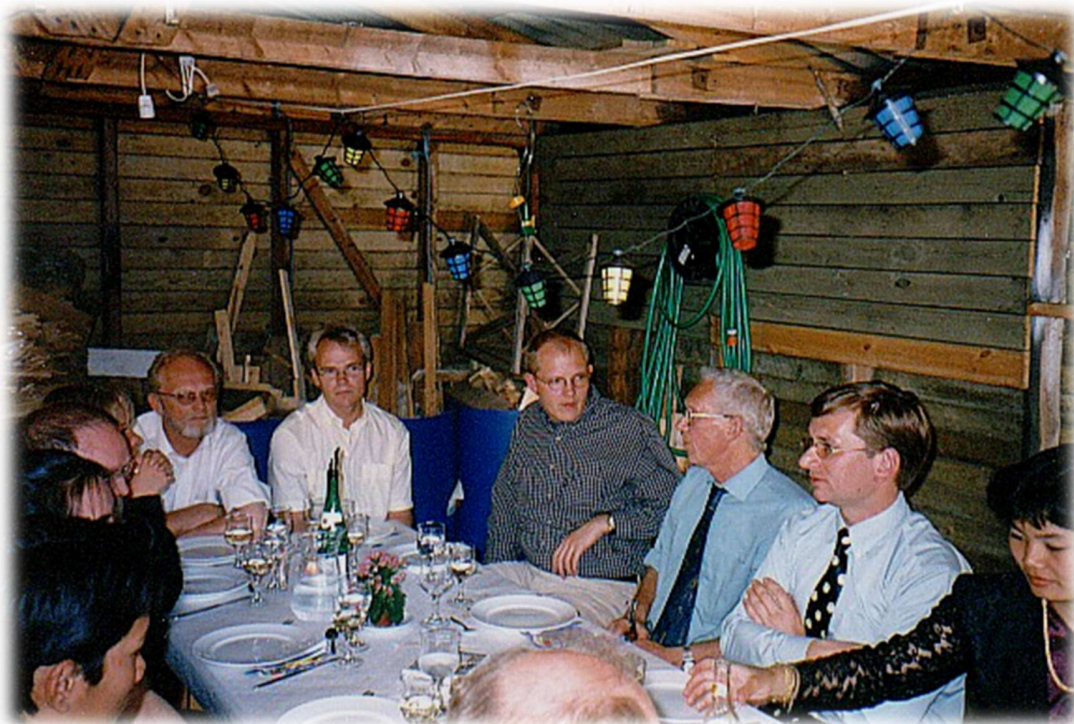
Til festen hjalp Ester og Poul Erik med alt det praktiske, hvilket var en kæmpe hjælp.

Selve barnedåben gik ud over al forventning. Casper stod helt stille oppe ved døbefonten og stak selv hovedet godt ind og fik "sit vand". Efter dåben startede vi derhjemme i garagen med morgenmad og derefter en øl på græsplænen, da vejret var helt fantastisk.

Frokosten skulle startes med hjemmelavet thaisuppe og tysk hvidvin og hovedretten kom fra Kibæk slagteren, kalvesteg stegt som vildt, med hvad dertil hører og Chilensk rødvin, og til dessert is.

Vi sluttede dagen af med kaffe og mors hjemmelavede lagkager samt kransekage.

Lige før barnedåben nøjagtig den 15. juni på Atchara's 30 års fødselsdag kom vi af med King, der blev hentet af politiet fra Haderslev, der var meget interesseret i ham. Vi havde fået så meget om "ørerne" at vi desværre blev nødt til det.

Så Atchara's 30 års fødselsdag glemmer jeg aldrig.

Hen mod aften begyndte det at gå op for mig, at King ikke kom tilbage igen og det var hårdt. Jeg græd simpelthen flere gange, da der manglede noget i mit liv, selvom det "kun" var en hund.

Jeg må indrømme at vi på hjemmefronten havde fået noget mere arbejde end jeg havde regnet med. På et tidspunkt syntes jeg det så håbløst ud, hvilket nok også skyldtes Atchara's tilstand. Hun var enorm træt og havde simpelthen ikke overskud til andet end hende selv, og dermed var opgaverne jo fordelt.

Casper startede i den første uge i børnehaven stille og roligt. Og det gik utrolig fint. Han hyggede sig helt fantastisk til alles overraskelse og charmerede sig ind hos samtlige pædagoger.

Det eneste Casper havde svært ved til at starte med, var at se billeder fra Bandan eller at snakke med dem, men det kom stille og roligt og pludselig var det bare OK. Nu havde han så meget at fortælle Maj.

Han fortalte om børnehaven, om os, og generelt hvordan han havde det.

I den efterfølgende periode gled vi stille og roligt ind i en holdbar hverdag hvor alting fungerede som det skulle.

Atchara havde igen fået mere energi og døjede ikke så voldsomt med kvalmer mere, så nu kunne jeg igen begynde at fungere med andet end at passe huset indvendig.

Så jeg startede med at isolere husets krybekælder. Alle vandrør manglede at blive isoleret samtidig med at gulvet nedefra også manglede det. I halvdelen af huset var der simpelthen ingen isolering, og det var nok grunden til at vi altid syntes at det var fodkoldt.

I juni måned var Atchara til scanning inde på sygehuset i Herning, og det var lidt af en oplevelse.

Nu kunne vi for alvor se at der var liv. Og det var imponerende at se alt det man faktisk kunne se. Det eneste vi ikke kunne se, var om det var en pige eller en dreng.

Men det kunne også være lige meget. Vi glædede os til det der kom uanset køn.

STATISTIK

Efter denne tur har jeg nu været i følgende lande og fløjet med følgende flyselskaber:

<u>Land + Hovedstad</u>	<u>Land</u>
3 x Norge - Oslo	Holland
2 x Sverige - Stockholm	Belgien
Finland - Helsinki	Tyskland
Sovjetunionen - Moskva	Polen
Grækenland - Athen	DDR
Cuba - Havanna	2 x Østrig
2 x Frankrig - Paris	Italien
Spanien - Madrid	Jamaica
3 x England - London	USA
Skotland - Edingburg	Burma
Monaco - Monaco	Paraguay
3 x Thailand – Bangkok	Argentina
Indien - New Delhi	Estland
Philiphinerne - Manila	Letland
Brasilien - Brasilia	Litauen
	Schweiz

15 Lande + hovedstæder

16 lande = 31 lande

SAS, Mærsk, Cimbrer Air, Sterling, Thai Air, Britania Airlines, Varig, Aeroflot, Cubana Airlines, Fin Air og Lufthansa.